

RECONQUISTA

KULTÚRA NOVEJ EURÓPY

WWW.RECONQUISTA.SK

AUGUST | SRPEŇ | 2018

KALENDÁRIUM

Alexander Isaievič Solženicyn (11.12.1918 - 3.8.2008)

Ak chcete zmeniť svet, začnete sebou, alebo ostatnými? Verím, že ak začneme sebou a budeme robiť veci, ktoré potrebujeme robiť, a staneme sa tým najlepším možným človekom, budeme mať oveľa väčšiu šancu zmeniť svet k lepšiemu.

Andrej Hlinka (27.9.1864 - 16.8.1938)

Budem pracovať vo dne v noci do tých čias, kým z červeného Slovenska nebude Slovensko biele, Slovensko slovenské a kresťanské.

David Gemmell (1.8.1984 - 28.7.2006)

Ak chceš pohnúť horou, nehľad' na jej veľkosť, ale radšej choď a zdvihni prvý kameň.

Friedrich Nietzsche (15.10.1844 - 25.8.1900)

Je človek omylom boha, alebo je boh omylom človeka?

George Lincoln Rockwell (9.3.1918 - 25.8.1967)

Revolúcia je šport divákov. Väčšina bude sedieť v stánkoch a bude sledovať frakcie bojujúce medzi sebou. Na konci si vyberú tím, ktorý vyhráva.

Hanna Reitsch (29.3.1912 - 24.8.1979)

Boh dal každému človeku dobré i špatné vlastnosti. Jednému viditeľné, ktorých zásluhou sa ľudom páči, je nimi prijímaný a o to má ľahší život, inému ich schoval do vnútra. Je len na mne, aby som v ňom to neobvyčajné objavila.

Howard Phillips Lovecraft (20.8.1890 - 15.3.1937)

Žijeme na pokojnom ostrovčeku nevedomosti uprostred čiernych morí nekonečna a ne-

očakáva sa, že sa budeme vydávať ďaleko od brehov.

Jan Palach (11.8.1948 - 19.1.1969)

Človek musí bojovať proti tomu zlu, proti ktorému práve stačí.

Knut Hamsun (4.8.1859 - 19.2.1952)

Vidím hviezdy pred očami a moje myšlienky sú zahalené v hurikáne svetla.

Ladislav Klíma (22.8.1878 - 19.4.1928)

Stupeň úcty k starobe udáva stupeň ušľachtilosti a pravej ceny u všetkých národov a kultúr.

Lucien Rebatet (15.11.1903 - 24.8.1972)

Je nemožné vedieť, čo si človek skutočne myslí, ak ho osobne nepoznám. To je to, čo ma núti venovať sa literatúre.

Milan Ďurica (13.8.1925)

Ak by sme mali definovať to, čo Nemci nazývajú Zeigeist - duch času - uplynulého 20. storočia až po našu súčasnosť, asi najstručnejšie by sme tak urobili výrazom "všetko naopak". Ono "naopak" či "naruby" sa prepleťá všetkým, od najväčších a najvyšších charakteristik verejného i súkromného života až po minimálne, naoko zanedbateľné detaily banálnych materiálnych produktov. (...) Dlhé storočia na čele veľkých politických štruktúr stáli pomazané osobnosti dynastií cisárov a kráľov, ktorých vláda trvala po celé generácie toho istého rodu. Dnes vládnu prezidenti a predsedovia vlád alebo diktátori, ktorých moc je dôsledkom revolúcií alebo voľby parlamentov a trvá kratučké obdobie niekoľkých rokov.

ÚVODNÍK

RECONQUISTA # 6

Priatelia i nepriatelia. Júl je za nami a s ním aj prvé tropické páľavy a úpaly. Niekomu uškodil oheň (žonglér s pravdou v Grécku), inému (kapitán) múr nárekov. Počas povinnej jazdy horlivo bedákal nad vzostupom preferencií stúpencov makového slíža. Zaprisahal sa, že náš svet na dobré obráti (hore nohami) a tak len ostáva dúfať, že na to pri bozkávaní ako zvyčajne, zabudne. Za reklamu však bude banskobystričský ex-župan určite vďačný. Parlamentné voľby sa blížia a monster proces, ktorý jednoducho nemôže prehrať, sa „hodi do krámu“. Kampane musia fičať, zákon nezakon, aj keby mali ďalšie obvinenia z daňových únikov padať.

Nudné domáce vody rozvíril Minister obrany, ktorého vystrašili adolescentní konfidenti aka Slovenskí (naozaj?!!) branci. Výložky, alebo konkurencieschopnosť v porovnaní so slovenskou „armádou“? Nevedno. Každopádne, ďalšia vzájomná reklama na nezaplatenie. Aj festival politickej piesne Pohoda, bol „v pohode“. Prezident „všetkých“ Slovákov to okrem mafiánskej povahy aparátu (ktorého je ozdobou) vyzdvihol a ešte dodal, koho by volil ako premiér.

Istý dolnokrupský motorkár medzitým vypálil latentným demokratom rybník a zaparkoval si na dvore tanky. Ešte že sa o tom zatiaľ nedozvedel iný motorkár zo Žiliny, čo kedysi plánoval výlet do Budapešti. Rušno však bolo aj bez toho. Niekedy stačí sadnúť na motorku a zájsť na Slovensko. Hlavne ak ste úplnou náhodou osobný „chirurg“ jedného silného muža z toho východu, kde predsalen niečo je. Napríklad ruskí vlci na amerických motorkách, ktorí na rozdiel od tých v Dolnej Krupej vedia, čo činia. Sám najvyšší

medzitým v Helsinkách sadol za stôl s ďalším silným mužom, ktorý síce už dávno zabudol, čo vykrikoval pred voľbami, ale aspoň sa nebojí vykrikovať ďalej. Podľa tých dvoch, to zatiaľ na studenú vojnu voľ.2 nevyzerá. Budeme sa teda mať „bombovo“?! To sa ešte uvidí. Taký Šibal Salvini zbiera body na internete, v parlamente, aj na pláži. U nás Na Pláž!-i hladina ustálená, v Taliansku hladina (percentuálnej podpory viceprezidenta a ministra vnútra v jednej osobe) stúpa. Tam už asi začali chápať, že oligarchovia ich pred fekáliami ani nehaseným vápnom neubránia. A ak ste náhodou zabudli, skončili tiež nejaké majstrovstvá vo futbale a ešte aj vo všeličom inom. Napríklad v love sexi fanyniek, nekorektných senzácií a usporiadateľských faux pais. Ramadán nebol a mesiac je naozaj fúra času, no po terorizme akoby sa zľahla zem. Najväčším škandálom tak bola nečakaná finálová účasť slovanskej krajiny s podozrivo etnicky homogénnym mužstvom po takmer šesťdesiatich rokoch. Kto by bol 14.júna povedal, že sa chorvátsky sen skončí až prehrou proti výberu Afriky pod francúzskou vlajkou. Pre svoj národ (a mnohých Európanov) sa však stali hrdinami a to nielen výkonmi na ihrisku, ale hlavne srdcom a vztýčeným prostredníkom k pobúreným médiám. Nebuďme však naivní. Dávidovi možno proti Goliášovi tento krát chýbal iba povestný kúsok šťastia, ale jedna vyhratá bitka ešte nevyhráva vojnu.

Jozef Benedikovič
jozef.benedikovic@reconquista.sk

HODŽOVA STREDOEURÓPSKA FEDERÁCIA

v podmienkach 21. storočia

Dve desaťročia je nám podsúvané, že neexistuje žiadna rozumná a najmä reálna alternatíva voči projektu Európskej únie. Projekt EÚ však nezadržiateľne speje k rozpadu. Je to fakt, ktorý si väčšina ľudí neuvedomuje, ale možno podvedome cíti. Je teda na mieste sa pripraviť na alternatívne riešenia. Jednou z možností je vziať si príklad z integračných projektov minulosti a prispôbiť ich podmienkam súčasným.

Minulé storočie bolo vskutku bohaté na rôzne plány stredoeurópskej spolupráce. Naším zámerom bude niektoré z týchto politických konceptov postupne v našom časopise predstaviť. Ideálne je začať doma. Jeden z projektov spolupráce národov, ktorý stojí za posúdenie vznikol v slovenskom, respektíve česko-slovenskom prostredí. Jeho autorom bol popredný člen Agrárnej strany, niekoľkonásobný minister a posledný premiér Česko-slovenskej republiky Milan Hodža (1878-1944). Svoj prvý plán nadnárodného spoločenstva nazval *Dunajský plán*. Tento stredoeurópsky projekt predstavil v polovici 30. rokov dvadsiateho storočia. Geografickou kôstrou projektu mala byť spojnica: Vís-la-Váh-Dunaj-srbská Morava a zahrnoval štáty od Poľska na severe, po Juhosláviu na juhu. Ako základný kameň mala poslúžiť medzištátna spolupráca v ekonomickej sfére. V počiatočnom štádiu primárne v oblasti poľnohospodárstva. Vzájomnú podpo-

ru vývozu obilnín mala podporiť regulácia a postupné zrušenie cla, ktoré by viedlo neskôr k akejsi colnej únii. S návrhom federácie v strednej Európe však prišiel v dobe, kedy sa k slovu dostávala pre kontinent deštruktívna forma nacionalizmu a ideologického imperalizmu. V roku 1942 vydáva v londýnskom exile knihu *Federation in Central Europe, Reflections and Reminiscences*, v ktorej sa obsiahlo a konkrétne venuje svojmu projektu povojnovej stredoeurópskej federácie. Mala byť modernejšou verziou pôvodného Dunajského plánu. Milan Hodža bol toho názoru, že nová mnohonárodná federácia by nemala násilu hľadať inšpiráciu v cudzine, ale vytvoriť Ústavu podľa vlastných podmienok. Túto federáciu mal spravovať federálny prezident volený Konferenciou ministerských predsedov jednotlivých členských štátov. Prezident by menoval spoločného federálneho kancelára, členov vlády a veliteľov správy armády. Mal

byť tiež hlavným veliteľom ozbrojených síl. Základným kameňom tejto federácie mala byť colná únia. Tá by pripúšťala možnosť vnútorných cieľ, ako ochranného mechanizmu pre konkrétne prvky národného hospodárstva. Spoločnou agendou by bola zahraničná, finančná a obranná politika. Ostatné by si členské štáty riešili samostatne. Zavedená mala byť spoločná mena a federálna banka by spravovala 50% aktív národných bánk. Jej riadenie by mal na starosti federálny minister financií. Národní ministri by boli automaticky členmi federálnej vlády. Ďalším mechanizmom mal byť federálny kongres. Tam delegovali členov národné parlamenty 2/3 rozhodujúcim počtom hlasov. Každý štát ale malo reprezentovať nie menej ako desať a nie viac ako pätnásť poslancov. Malo sa tým zamedziť prehlasovanie malých štátov väčšími. Tento kongres mal mať kontrolu nad federálnym rozpočtom a legislatívou federácie. Hodža vo svojej knihe popisoval federáciu ako spolok Česko-Slovenska, Poľska, Maďarska, Rakúska, Rumunska, Juhoslávie, Bulharska a Grécka. Bola to teda oproti pôvodnému *Dunajskému plánu* rozšírenejšia verzia. Uvedené balkánske krajiny považoval za súčasť strednej Európy, v rámci osi od Visly cez Dunaj, až po grécky Solún. Napriek tomu, že Hodžova predstava federácie môže v určitých bodoch pripadať zvláštna až politicky nerealizovateľná, mala racionálny základ. Bol si dobre vedomý skutočnosti, že stredoeurópske krajiny sú sami o sebe odsúdené do područia silnejších štátov. Tento fakt chcel zmeniť. Obával sa rozpínajúcej moci mocných susedov, ktorá bola nevyhnutná z politického aj ekonomického hľadiska. Vedomý si bol aj nutnosti prístupu k moriam. Problém a jeho riešenie videl takto: „*V Európe neexistuje sebestačný ekonomický celok a pokus vytvoriť ho, by spotreboval nesmierne množstvo kapitálu a ľudskej energie. Budúcnosť Európy nie je v separatizme, ale v rozumnej delbe práce.*“ Je jasné, že sa neobával tejto veľkej výzvy. Výzvy, akou by vybudovanie nadnárodného štátu bolo. Na-

koniec, v mnohonárodnom štáte žil celý život. Požadoval však národne a sociálne spravodlivejší model založený na demokratickom základe. Neobával sa straty národnej suverenity vstupom do vyššieho celku. Dokonca tvrdil, že: „*Dobrovoľné spojenie suverénit (štátov) a vytvorenie relatívne silného celku znamená pre malý národ bezpochyby viac, než ustavičné nebezpečenstvo straty suverenity bez akejkoľvek kompenzácie.*“ Inými slovami vedel, že malé štáty tvrdohlavo zotrvávajúce na absolútnej nezávislosti či nejakej forme neutrality, budú skôr či neskôr pohltené silnejším susedom. Východiskom malo byť práve zjednotenie malých a stredne veľkých štátov do politicky, ekonomicky a vojensky mocnejšieho celku. Celku, ktorý by rešpektoval mentalitu, zvyklosti a politickú kultúru stredoeurópskeho regiónu. O novej federácii v knihe píše: „*Stredoeurópska federácia musí byť baštou národnej a sociálnej bezpečnosti svojich národov. Stabilita jej politických organizácií si vyžaduje, aby boli zakorenené v najhlbších vrstvách národa, ktoré musí zjednocovať spoločná práca a spoločný osud.*“

Mnohí národne zapálenější Hodžovi vyčítajú čechoslovakizmus. On bol však skôr pragmatik a uvedomoval si dobovú medzinárodnú politiku a jej dopady. Pohyboval sa medzi pražskými centralistami, aj slovenskými autonomistami, ale vyberal si z oboch myšlienkových prúdov len to, čo vnímal pozitívne. Presadzoval regionalizmus so samosprávou, ako model samosprávy na národnej úrovni, aj ako riešenie prípadných problémov vo svojej federácii. Aj keď si mnohí myslia opak, nebol chladný voči nacionalizmu. Nacionalizmus ale chápal v intenciách Mazziniho filozofie, určitého tvorivého a civilizačného poslania v prospech celého ľudstva. Konkrétne o ňom píše: „*Nie, nacionalizmu sa nemôžeme vzdať. Nevzdávajú sa ho Angličania, nevzdávajú sa ho Francúzi a tým menej Nemci, veľké národy ktorých morálna a tvorivá kontinuita sa možno z prípadu na prípad oslabovala, ale ktorá sa neprerušila. Tým menej sa môžeme vzdávať nacionalizmu my, pretože naša tvorivá kon-*

tinuita bola prerušovaná, a máme predsa záväzok a povinnosť. Teda nie vzdávať sa, ale doháňať.“ Chápal ho skôr v pragmatickej rovine než vo výbuchu vášní často smerujúcich až k šovinizmu. Chcel využiť jeho energiu na budovanie nového, životaschopného politického spoločenstva. Jeho ponímanie by si mali osvojiť aj dnešní politici. Ostatne posúďte sami: „*Nacionalizmus nie je iba ideologický a kultúrny, nacionalizmus je aj hospodársky. Vo svojich medzinárodných stykoch nemôžeme a nesmieme nebyť hospodárskymi*

nacionalistami. Tvrdím, že v medzinárodných stykoch musíme svoju prácu chrániť do posledných dôsledkov, pretože ochraňujúc svoju prácu popri hospodárskej podstate národa, chránime naše robotníctvo.“ Toto pre neho neplatilo len na úrovni národného štátu, ale aj budúcej stredoeurópskej federácie. Tá mala byť jedinou možnou ochranou týchto národov pred imperiálnou politikou mocných susedov. Dôležitá je predovšetkým otázka pozitív a negatív na jeho politickej koncepcii. Za prvé negatívum jeho konceptu považujem

legálnu nemožnosť vystúpenia členskej krajiny z federácie. Tiež si neviem pri tejto konštelácii krajín predstaviť členstvo Grécka a len sotva Rakúska. Grécko totiž možno smelo považovať za príliš kultúrne a geograficky vzdialené a pri Rakúsku je zase problém s neúmerne vysokým počtom obyvateľstva mimoeurópskeho pôvodu. Tiež sa veľmi alibisticky vyhol otázke spoločného úradného jazyka. Najväčšie negatívum na tomto koncepte je však to, že v zložení týchto krajín by federácia nemala surovinovú sebestačnosť. Týka sa to predovšetkým ropy, plynu a železnej rudy. Možno však popri negatívach nájsť aj niekoľko pozitív. Je ním napríklad vytvorenie federácie s viac než sto miliónmi obyvateľov (i bez Grécka a Rakúska), čo je odborníkmi považované za hranicu nutnú k vytvoreniu určitej geopolitickej relevancie v globálnom merítku. Som tiež presvedčený, že by federácia bola v tejto dobe plnej lokálnych, rasových a sociálnych konfliktov, plne obrans schopná. Poľsko má aj dnes jednu z najlepšie pripravených armád na kontinente a spoločný obranný priemysel s Českou republikou, Slovenskom či Rumunskom, by za určitých okolností mohol dokázať vyprodukovať špičkové obranné systémy. Na to by bolo naviazané ďalšie pozitívum v podobe spoločných výskumných projektov a vedy celkovo. Vďaka tragickej štátnej podpore vedy a výskumu, je u nás odliv najschopnejších a najperspektívnejších mozgov jeden z najväčších v Európe. Ak by takáto federácia odmietla dnešnú liberálnu politiku západu a dôsledne strážiла hranice, mohla by sa stať oázou relatívneho pokoja a prosperity v čoskoro rozvrátenej Európe. Napriek tomu, že Hodžov plán má formálne centralizovanejšiu štruktúru oproti dnešnej EÚ, pravdou je, že systémom maximálnej samosprávy a možnosťou vnútorného cla, chrániaceho konkrétne národné produkty, by dával členským krajinám viac slobody a možností, než dáva dnes Brusel nám.

Jeho sen o federácii v strede Európy nemal po druhej svetovej vojne šancu na realizáciu. Európu rozdelila železná opona. Dnes je Európa

formálne zjednotená. Jej princípy a mechanizmy fungovania by sa však Hodžovi určite nepáčili. Pochopiteľne, nepáčia sa ani nám. Preto je nevyhnutné tému alternatívneho nadnárodného politického usporiadania v Európe otvoriť. V tejto súvislosti nemožno prehliadnuť prehlbujúcu sa spoluprácu v rámci *Višegrádskej štvorky*. S ňou sa čoraz viac politicky zblížujú krajiny Balkánu. Aj toto je jeden zo signálov, ktorý si treba všimnúť. Žijeme totiž v globalizme, kde je každá jednotka menšia než spomínaných sto miliónov len obyčajným pešiakom na šachovnici mocnejších. Brusel praktizuje liberalizmus prepojený s etnomasochizmom. Dostal sa však do štádia, kedy popiera realitu a ide proti samotným princípom prírody a morálky, čo je de facto jednosmerná cesta do chaosu a záhuby. Je nad slnko jasnejšie, že tento projekt zlyhal a rozpadne sa vlastným pričínením. Otázka teda znie, či nie je rozumnejšie sa spájať so štátmi, ktoré sú nám kultúrne a historicky bližšie a majú triezvejšiu a reálnejšiu politiku než západoeurópske vlády. Či by nebolo lepšie spojiť sa so štátmi v našom stredoeurópskom priestore a vytvoriť silný a životaschopný civilizačný celok, ktorý by rešpektoval naše videnie sveta, naše tradície, našu túžbu po rodine a budovaní bezpečia a prosperity pre nás, Európanov.

Peter Legény
peter.legeny@reconquista.sk

Zdroje:

HODŽA, Milan, Federácia v strednej Európe. Bratislava: Kaligram, 1997

LUKÁČ, Pavol, Milan Hodža v zápase o budúcnosť strednej Európy v rokoch 1939-1944. Bratislava: Veda, 2007

PEKNÍK, Miroslav a Kolektív, Milan Hodža štátnik a politik. Bratislava: Veda, 2002

VÁŇA, Daniel, Milan Hodža a střední Evropa. Praha: Oeconomica, 2015

<https://zahranicnapolitika.sk/federalizacne-plany-v-strednej-europe/>

PRAVDA, LÁSKA, LOŽ A MANIPULÁCIA

Rozhovor s Ľubom Hudom, časť 2.

Všetci určite poznáte sprofanovaný slogan Pomáhať a chrániť. Ironici ho radi dopĺňajú slovami - Zlodejov a mafiánov. Možno nejde o univerzálnu charakteristiku všetkých negatívnych javov v spoločnosti, no na mnohé sadne ako uliata. Proklamované je zvyčajne ďaleko od pravdy. Ak po pravde predsalen pátrate, počítajte s možnosťou straty bezpečnosti, zamestnania a spoločenského statusu. Odvážnych nie je veľa, ale nájdu sa aj takí. Jedným z najpovolanejších je infovojak s dlhoročnou praxou v oblasti médií, trpezlivý diskutér a autor úspešných publikácií, Ľubo Hud'o.

Ako vznikla myšlienka napísať knihu Zamatovo nežná tyrania?

Pretože som na vlastnej koži zažil obdobie pred, počas a po novembri '89 a navyše v novinárskej obci, znepokojilo ma novodobé glorifikovanie udalosti ponovembrovou samozvanou politicko – mediálnou elitou. Začalo mi to pripomínať demagógiu okolo Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie (VOSR) a preto som aj november '89 nazval Veľká novembrová zamatová revolúcia (VZNR). Tak, ako si komunisti vytvorili modly z VOSR a z vodcu proletariátu V.I. Lenina, rovnako postupovali aj neoliberálni vládcovia, keď niečo obdobné vyprodukovali z VZNR a z humanistu celosvetového formátu Václava Havla. Oficiálna debilizácia nás znova začala

vytvárať svet klamstva, o ktorom tvrdili, že v ňom víťazí pravda. Preto som opísal pozadie zamatovo – nežného prevratu a frašky z iného pohľadu a z autentických zážitkov na rozdiel od rozmáhajúceho sa oficiálneho prekrúteného a zavádzajúceho ideálneho obrazu spontánnej revolúty nezištných disidentov.

Čitateľsky najprístupnejšia a obsahovo najkonkrétnejšia je podľa mňa vaša zatiaľ predposledná kniha Európa v Islamskej rakve. Slovensko dlhodobo nepatrí medzi najzaujímavejšie destinácie nielen pre islamských imigrantov. Ak sa to v najbližších rokoch zmení, sme na to pripravení?

Otvorene povedané, nie sme na to pripravení i keď oproti západnej Európe naše obyvateľstvo

nepodlieha sniečkárskej demagógii do takej miery, ako degenerujúca západná civilizácia. Potrebujeme na čele štátu politické sily a štátnikov, ktorí budú jednoznačne odmietať prijímanie imigrantov z Afriky, Blízkeho východu a Strednej Ázie, pretože pomery vo Švédsku, Nemecku, či Taliansku sú dostatočne varujúce. Okrem toho musíme mať k dispozícii aj bezpečnostné zložky odhodlané brániť náš štát pred inváziou, ale aj pred vnútorným rozkladom, od tajnej služby cez políciu po armádu. Vo všetkých týchto oblastiach máme čo doháňať, ale ešte stále nie je neskoro, hoci času nemáme nazvyš.

V svojej zatiaľ poslednej knihe Mediálne krysy sa zaoberáte problematikou vzostupu dôvery alternatívnych médií. Z boja o miesto v mediálnom priestore sa tak stáva konkurenčný boj o konzumenta. Niekedy to však vyzerá, že nejde ani tak o pravdu a objektivitu, ako o vzájomné napádanie, osočovanie a demonizovanie. Potom aj alternatívne médiá často sklznú k taktike, ktorú sami kritizujú a naopak. Ako si má konzument zahľtený informáciami všetkého druhu vybrať to dôležité a správne?

Vo svojej knihe Presstitúti verzus Konšpirátori píšem, že v tomto mediálnom zápase sú v oboch táboroch padlí anjeli i bezcharakterní manipulátori, preto im nemožno bezvýhradne veriť. V jednom i druhom prípade, teda pri alternatíve aj pri mainstreame, treba používať vlastnú hlavu, skúsenosti, preverovať informačné zdroje a porovnávať. Pretože nejde o samoúčelné dehonestovanie iných názorov, alebo ich nositeľov, ale zobrazenie reality, príčin, následkov. Poskytnutie komplexného obrazu o udalostiach a dianí doma i v zahraničí a nie selekciu faktov a argumentov, aby svet a myslenie ľudí zodpovedali našim vopred utvoreným predstavám. Nezavádzať, ale informovať o všetkých skutočnostiach, nie podľa ideologických a politických kritérií

a výhodnosti, no na základe všetkých dostupných a relevantných faktov a poznatkov. Časť čitateľov, poslucháčov a divákov je schopných uveriť čomukoľvek, no nepodceňoval by som inteligenciu uvažujúcich ľudí, pretože dokážu odhaliť, ak s nimi niekto hrá nečestnú hru. Žiaľ, stále predstavujú menšinu, mlčiaca väčšina totiž len pasívne vyčkáva čo nastane a nechá sa vláčiť osudom, či skôr prefikáňmi manipulátormi a bezcharakternými oportunistami.

Po šiestich tituloch ste etablovaný autor a možno jediný slovenský, ktorý obsahom svojich kníh vybočuje z hlavného prúdu. V čom spočíva relatívne slušný čitateľský záujem o vašu tvorbu?

Ako správne konstatujete, relatívne. Môj priestor na spropagovanie kníh je daný finančnými možnosťami i vymedzeným priestorom. Na jednej strane je záujem o moje knihy, ktorý vyplýva z kvality obsahu a netradičných informácií zo zdrojov, ktoré v hlavnom mediálnom prúde nenachádzajú odozvu len preto, lebo nezapadajú do rámca presstitútni vytváraného falošného obrazu sveta. Na druhej strane sú rôzne praktiky kníhkupectiev, ako napr. zaradenie kníh do rubrik kam nepatria a kde by ich čitateľ neľahod, prípadne svojrázne upozornenia v predajnej sieti, ktoré majú odrádzať od dôveryhodnosti autora, no niekedy naopak napomôžu záujmu. Čitateľ rovnako ako volič koná zvyčajne nevyspytateľne, takže vždy je to vlastne lotéria a ruleta, do akej miery kniha obstojí na knižnom trhu.

S distribúciou zdá sa nie je problém. Vzhľadom k obsahu by som skôr čakal u niektorých politicky korektných kníhkupectiev problémy. Vítazi aj v tomto prípade ekonomický oportunizmus?

Ako som na margo určitých praktík

naznačil v predchádzajúcej odpovedi, napr. vydavateľstvo Martinus pri mojich knihách uvádza varovanie: „Obsah tejto knihy je vnímaný ako kontroverzný. Pri čítaní každej knihy odporúčame nezabúdať na kritické myslenie a názory odborníkov v danej oblasti. Zisk z predaja tejto knihy putuje na podporu neziskových organizácií SuperTrieda a Slovenská debatná asociácia (prečo?).“ Takže, to čo Martinus zarobí na mojej knihe ide na podporu Demešových aktivít a Sorosjugendu, takže taká sladká neoliberálna pomsta „slušných demokratov“.

Ako „prominentný konšpirátor a neonacista“ sa sám často stávate cieľom konšpirácií. Čo najabsurdnejšie o vás napísali?

Ako už zaznelo v prvej otázke, dozvedel som sa, že v sedemdesiatych rokoch minulého storočia som nosil neonacistickú uniformu – bundu bomber a topánky Dr. Martens na základnej škole a to bol ešte komunistický režim. Na strednej škole som bol takmer komunista a na vysokej škole som verejne hovoril o Hitlerovi. Potom už ako začínajúci novinár v deväťdesiatych rokoch minulého storočia som organizoval pogromy v bratislavských uliciach na nevinné mládežnícke odnože ultraľavicovej scény, slúžil Mečiarovi a dnes šírim putinovskú propagandu a dezinformácie v duchu ultrapravičiarstva. Jednoducho všetkého chuť – tradičná zmes havloidného a neoliberálneho blúznenia - Putin, holokaust, dezinformácie, extrémizmus. To ešte okoreníte klebetami, táraninami anonymov a naivitou dôverčivých ľudí chudobných duchom.

Pre profesionálneho novinára by za istých okolností mohol byť nebezpečným fakt, že v podobe redakcií alternatívnych médií mu vzniká konkurencia, často fungujúca na dobrovoľnej báze bez nároku na honorár. Myslite si, že alternatíva môže vybudovať

„mediálny dom“, ktorý bude nielen informačne, ale zároveň aj ekonomicky konkurencieschopný?

Jednota alternatívnych zdrojov, tým nemyslím názorovú poslušnosť a stránickú disciplínu v štýle mainstreamu, kde takmer všetci oddane a nekriticky milujú Brusel, Washington, Pentagón, Biely dom (ale bez Donalda Trumpa), neviditeľnú ruku trhu, globalizmus, multikulti, imigrantov, tzv. právové strany a nedotknuteľný odkaz novembra '89 a disidentskej kliky, ale spoluprácu pri odhaľovaní klamstiev, demagógie, propagandy a vymývania mozgov. Mediálny dom alternatívnych médií by bol informačne konkurencie schopný, no podstatne horšie je to s finančnou stránkou. Podporovať skutočne nezávislé médiá, nekompromisné k akýmkoľvek stránickým záujmom a názorovým smerom podľa princípu padni komu padni, čiže zločin je zločinom, či ho spácha wehrmacht alebo U.S.Army, NATO alebo ruská armáda, komunista alebo liberál, sa nehrnú prosperujúce finančné spoločnosti, dobrotiví filantropi, nadácie, think tanky, fondy nadnárodných inštitúcií, ambasády, alebo záujmové skupiny s tučnými kasičkami. Viete si predstaviť, aké právne polená, ekonomické podrazy a byrokratické prekážky dokáže vyrábať systém, navyše horlivo podporovaný prisluhovačmi z médií hlavného prúdu? Myšlienka mediálneho domu je úžasná, ale chce to náležitú prípravu bystrých mozgov a preventívne ošetronú po každej stránke - právnej i finančnej.

Istý čas ste pôsobili v mesačníku ZEM&VEK. Považujete mediálnu štvanicu na ich adresu za adekvátnu vzhľadom k miere kontroverznosti obsahu?

Právna, mediálna a spoločenská štvanica je dôkazom toho, ako je odkaz novembra '89 o pluralite názorov a slobode myslenia

sprofanovaný, pošliapaný a obsahovo vykradnutý. Práve preto tieto metódy svedčia o duchovnej úbohosti a ideovej spriaznenosti s totalitnými režimami. „Kto nejde s nami, ide proti nám!“ Mali by nasledovať koncentráky a gulagy pre dezinformátorov, konšpirátorov, extrémistov, putinovcov, nacionalistov, neonacistov a vlastne pre každého, kto sa nepokloní až po zem pred sochou V.Havla, miestnou synagógou, americkou ambasádou, eurokomisárom, filantropom, ktorého meno sa už nesmie ani vysloviť – Sorošom, či pred miestnymi kreatúrami typu súčasný žiaľ slovenský prezident - Bútorova bábka, alebo pred delegáciou Európskeho parlamentu. Preto sú pojem liberál a liberálna demokracia len prázdny pojmami v ústach liberofašistov a neomarxistov trhového typu. Svedčia o tom ich činy, napr. aj v kauze ZEM&VEK.

Ukončenie spolupráce s tímom okolo p.Rostasa bolo vysvetlené dostatočne. Prečo bola práve toto posledná kvapka v pohári, keďže orientácia ZEM&VEK bola od začiatku pomerne jasná?

Cestu do Moskvy s myšlienkou vytvorenia Mediálneho domu a získavania podpory som považoval za osudnú chybu, pretože to bola munícia do rúk presstitútov. Tí, ktorých krmia pochybné zdroje z transatlantických brlohov a ich sprostredkovateľov na našom zvrchovanom území a tvária sa, že oni nič, oni sú objektívni, nestranní a majú novinársku česť, mohli prstom ukazovať: „Pozrite, chodia si na ruskú ambasádu a do Moskvy. Sú to agenti Kremľa, nepriatelia demokracie, slobody a žijú z klamstiev financovaných ruskými oligarchami, alebo priamo ruským štátom.“ Keď vyčítame zlobranie presstitútom s ich natiahnutou rukou na Západ, nie je alternatívou naťahovať ruku na Východ. Nehovorím o spolupráci s alternatívnymi zdrojmi na východe i západe, severe i juhu, od Austrálie cez USA po Rusko, od Švédska

po Taliansko – no nie ambasády a inštitúcie prepojené s vedením štátu. To je potom rovnako piata kolóna, ako dnešní budovatelia liberálnodemokratických zajtrajškov a otvorenej spoločnosti nemenovaného dobráka spoza Atlantiku.

Spomenuli sme už spoluprácu s niekoľkými alternatívnymi médiami. Aktuálna je pravidelná participácia na relácii Infovojna internetového rádia Norberta Lichtnera. Okrem toho pravidelne prispievate do českého periodika Vědomí. Obmedzili ste spoluprácu s ďalšími z časových dôvodov, alebo ste ich vyselekovali kvalitatívne?

V internetovom rádiu Infovojna vysielam päť dní v týždni, od pondelka do piatka, pravidelne každý večer od 20.00 do 22.00 hod. Niekedy bývajú aj iní hostia, ale je to len dvakrát, maximálne trikrát do mesiaca. Takže časovo je to náročné a som plne vyťažený reláciami o zahraničnopolitických udalostiach, ako aj o celospoločenských témach, alebo aktuálnom dianí v mediálnej sfére. Časopis Vědomí už žiaľ nevychádza, pretože v prípade alternatív je to vždy o finančných prostriedkoch a filantropickí záchranári akosi chýbajú. Prečo asi? Masa kupuje bulvár alebo nič, vystačí si so zábavou v TV a tzv. serióznymi médiami mainstreamu v duchu presstitúcie. Slúžia a prostituuju sa v prospech ideologického pasáka.

Vaše knihy sú de facto reprezentatívnymi zbierkami tematických úvah a reflexií na aktuálne témy. S akými reakciami čitateľov sa stretávate? Je pre vás tzv. feedback inšpiráciou? Vnímate reálny výsledok vašej práce?

Najviac sú kritickí nečitatelia, ktorí ani knihu nečítali, ale dostanú kádrový posudok o autorovi a diele od systémových prisluhovačov a opakujú to na sociálnych

sieťach ako papagáje. Tí však nie sú podstatní, pretože nejde o kvalitatívnu oponentúru, no len úbohé ideologické štvanie a politickú zakomplexovanosť v kombinácii s pochybnou duchovnou úrovňou. Naopak, pri stretnutiach s čitateľmi získavam presvedčenie, že nepíšem zbytočne a publikovanie kníh má svoj význam a prínos. Reálny výsledok sa prejavuje nielen v predaji kníh, ale i v reakciách napr. v diskusnej časti vysielania rádia Infovojna.

V roku 2017 ste vo voľbách do VÚC kandidovali na predsedu Bratislavského samosprávneho kraja. So ziskom 6063 (3,35%) hlasov ste sa umiestnili na siedmom mieste. Ako s odstupom času hodnotíte svoju kampaň a volebný výsledok?

Vnímam to ako kombináciu určitej nádeje i poučenia, relatívneho sklamanie a zároveň otestovania reálnych nálad voličov. BSK je

totíž špecifické voličské prostredie ako bašta liberalizmu, kozmopolitizmu a trendovosti v uvažovaní. Tradične tu víťazia modráci – čiže pohrobkovia VPN, SDKÚ a novodobých tzv. pravicových strán. Navyše, moja predstava v tomto prostredí o forme islandskej internetovej revolúcie bez bilbordov a trápnej reklamy vo všetkých možných médiách a pouličných predvolebných útokoch na dôchodcov, prvovoličov a naivných stúpencov súčasného systému, sa nenaplnila. Vlastne som si chcel otestovať, či už verejnosť skoncovala s dôverou v tradičné, štandardné strany a je schopná reagovať inak ako doteraz. Samozrejme výrazné boli aj moje finančné limity v porovnaní s ostrieľanými a všetkými masťami mazanými politickými prostitútmi, ktorí už preskakali kariéru vo viacerých stranách, alebo mali podnikateľské zdroje v okruhu svojich stúpencov v duchu niečo za niečo. Na druhej strane vzhľadom k

objemu finančných prostriedkov na kampaň a rozsah politickej reklamy, je to celkom pekný výsledok pre človeka označovaného za konšpirátora, extrémistu a ďalšími nezmyselnými nálepkami.

Kandidovali ste ako nezávislý kandidát s podporou ĽSNS a strany Priama demokracia. Akou formou vás podporovali? Spolupracujete nejakou formou s týmito politickými subjektmi aj naďalej?

Jedni aj druhí po oznámení môjho úmyslu skúsiť v politickej aréne prejsť od slov v médiách k činom, mi ponúkli pomocnú ruku pri zbieraní podpisov a preniknutí do širšieho povedomia okrem stúpcov alternatívnej scény. Takisto s organizáciou troch tlačových konferencií. Nemal som k nim nijaké politické ani finančné záväzky a nespolupracujem s nimi po voľbách v nijakej forme, pretože sa naplno venujem mediálnej oblasti, teda vysielaniu a publikovaniu. Nič to však nezmenilo na mojich postojoch a názoroch, napriek obvineniam zo spolupráce s radikálnou politickou stranou, pretože extrémizmus vnímam ináč, ako kazatelia z liberálno – fašistických strán súčasných tyranov a kontrolórov myslenia.

Slovákom sa po stáročia nedarilo vy dobyť si svoj vlastný štát. Nakoniec sme sa však stali právoplatným členom európskej rodiny a našli svoje miesto na mape Starého kontinentu. Sme po všetkých historických skúsenostiach národ schopný sebareflexie? Vieme objektívne zhodnotiť svoje možnosti v geopolitických súvislostiach?

Na rozdiel od iných národov vzhľadom na historický vývoj a možnosti rozvíjať národný život vo vlastnom suverénnom, nezávislom a zvrchovanom štáte i s úrovňou našej politickej a intelektuálnej garnitúry (maďarónskej, čechoslovakistickej,

prosovietskej, svetoobčianskej, neoliberalnej) sme napriek všetkému zázračne prežili, existujeme a máme vlastný štát. Otázka sebareflexie a posúdenia reálnych možností v rámci geopolitických šachov sa prejavila v historicky náročných obdobiach. V spojení s Viedňou v meruôsmych rokoch 19. storočia, pri autonomistických snahách počas prvej ČSR, pri vzniku Slovenského štátu, v presadzovaní federácie v rámci povojnového Československa, pri vzniku samostatného Slovenska v roku 1993 i v súčasnom zápase o udržanie si existencie a budúcnosti v zápase s hydrou neoliberalizmu, ktorá prahne po zničení národných štátov. Ďalšie naše bytie a nebytie i postavenie vo svete súvisí so vzdelanosťou úrovňou nielen v oblasti materiálnej, prírodovednej, technologickej, ale rovnako tak v duchovnej, etickej, morálnej a historickej. Na základnej škole až po akademickú pôdu a neskôr v spoločenskej praxi. Nariekanie, pesimizmus, lamentovanie a otrocké podriaďovanie sa lákavým vplyvom mentorov spoza hraníc na ktorejkoľvek svetovej strane, nám nepomôže, ani nič neprinesie. Závisí na každom z nás, ako mienime svoj život prežiť, čo vnímame ako priority a na čo zameriavame svoje individuálne úsilie. Pretože či už chceme, alebo nechceme, sme súčasťou prirodzene daného väčšieho celku prepojeného civilizačne, kultúrne, historicky a geneticky. Máme síce vysokú mieru národného masochizmu a rozsiahle štruktúry vnútorného rozkladu v podobe médií, určitých mimovládok, politických kruhov a občianskych aktivistov, no ako sa spieva v našej hymne: „Zastavme ich bratia, veď sa ONI (musíme si zdefinovať, kto sú ONI) stratia.“ Svoj osud máme vo svojich rukách, hoci nie sme veľmoc, ani hýbateľ dejín, no sme tu už dávno a pokiaľ nedôjde k jadrovej apokalypse, tak tu aj budeme, hoci nepravnikov máme neúrekom.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

MESTO, KTORÉ SA ZBAVILO POLITIKOV

Revolúcia v mexickom meste Cherán

Proti zločinu treba bojovať vždy a všade. Ale čo ak tí, ktorí majú chrániť ľudí, pomáhajú skôr zločincovi? Čo ak polícia nerieši zločiny a útlak ľudu a politici nevidia problém, pretože ich platia zločinci? Vtedy si ľudia musia pomôcť sami. V tomto článku si budete môcť prečítať o ľuďoch, ktorí povstali proti zločineckým kartelom, nadnárodným spoločnostiam a skorumpovaným lokálnym politikom a polícii. Boj za spravodlivosť spojili s bojom za životné prostredie, svoj domov a dedičstvo predkov.

Reč je o meste Cherán, ktoré sa nachádza v mexickom štáte Michoacán. Má okolo 13 tisíc obyvateľov a nachádza sa na stredo - západe Mexika. Zo svetových médií, dokumentov, či cestopisov vieme, že v Mexiku nie je moc bezpečne kvôli organizovanému zločinu spojenému s drogovou činnosťou, či nelegálnou ťažbou dreva v pralesoch. A práve štát Michoacán je považovaný za najkrvavejší. Rozmach zločineckých kartelov je zapríčinený hlavne korupciou politikov i polície. Denne sa v Mexiku odohrá mnoho vražd, únosov a znásilnení. A inak to nebolo ani v meste Cherán.

Mesto bolo sužované množstvom vražd a únosov, ktoré súviseli s drogovou činnosťou, ale najmä s nelegálnou ťažbou dreva v lesoch, na ktoré je Cherán veľmi bohatý. Nelegálnu ťažbu mali pod palcom zločinecké kartely, ktoré prehnanou ťažbou dreva ničili lesy a teda

životné prostredie a domov pre obyvateľom mesta. Občania mesta sa snažili lesy brániť a preto dochádzalo ku konfliktu s ozbrojenými drevorubačmi, ktorí sa stali predĺženou rukou nadnárodných spoločností v oblasti. Je treba zdôrazniť, že lesy sa ťažili nelegálne. Z toho dôvodu sa obyvatelia Cheránu obracali na políciu, či lokálnych politikov, ktorí však boli skorumpovaní a pomáhali kartelom v nelegálnej ťažbe dreva kvôli vlastnému prospechu a pažravosti.

To sa však všetko zmenilo v roku 2011. Obyvatelia mesta už viac nechceli žiť v atmosfére strachu a násilia, nechceli už viac, aby ničili ich lesy, vraždili ich rodiny a ničili domovy. Plán na konfrontáciu ozbrojených drevorubačov vznikol v hlavách niekoľkých žien. Obyvatelia najprv konfrontovali gangsteroch priamo v lese. Tí však boli ozbrojení. Preto zvolili inú taktiku. Obsadili

všetky prístupové miesta do mesta, cez ktoré jazdilo mnoho nákladných áut vyvážajúcich nakradnuté drevo. Zobrali rukojemníkov z radov nelegálnych drevorubačov a zaútočili na nich pomocou pyrotechniky a mačiet. Polícia prišla paradoxne na pomoc drevorubačom a tak sa začal boj. Na jednej strane stála skorumpovaná polícia spolu s nelegálnymi drevorubačmi a na druhej strane stáli občania mesta vyzbrojení iba pyrotechnikou a mačetami. Keď sa ostatní obyvatelia mesta dozvedeli, že hŕstka ich susedov bojuje s políciou a zločincami, okamžite im prišli na pomoc. Po celom meste sa rozozvučali kostolné zvony, ktoré nepretržite zvonili, aby tak dali najavo, že obyvatelia Cheránu sú v nebezpečenstve. Polícia i zločinci sa pod mohutným náporom ľudí vzdali a opustili územie mesta. Ľudia potom vtrhli do sídla lokálneho zastupiteľstva a politikom jasne dali najavo, že už v ich meste nie sú vítaní, pretože kolaborovali so zločincami proti spoluobčanom. Politici preto opustili mesto. Po odchode politikov boli zakázané všetky politické strany. Ľudia zaviedli priamu demokraciu. V januári 2012 sa uskutočnili

riadne demokratické voľby, ktoré viedli k vytvoreniu novej vlády. Prvou domorodou samosprávnou vládou nazvanou „primátorská rada komunálnej vlády“ (Concejo Mayor de Gobierno Comunal) zložená z 12 „Keris“ (seniori) vybraní medzi „comuneras“ (členovia komunity), tri pre každý zo štyroch okresov. Neexistuje medzi nimi žiadna hierarchia, to znamená, že všetci zaujímajú rovnakú pozíciu v rámci komunálnej vlády. Boli vymenovaní na trojročné obdobie 2012-2015. Cherán tak má určitý druh autonómie, ktorú umožňuje i mexická ústava, nakoľko Mexiko obýva veľa etnických skupín a komunit.

Bezpečnosť a zákon v meste zastupuje komunitná polícia, ktorú tvoria obyvatelia mesta. „Komunitná polícia,“ vysvetľuje Guillermo Hernández Chapa z mestskej časti Tepotzlán v Morelos, „reaguje na potrebu autonómie - kde ľudia považujú bezpečnosť za zásadnú pre každý aspekt ich rozvoja.“ Táto komunitná polícia hliadkuje a zastavuje všetky autá, ktoré prichádzajú, či odchádzajú z mesta. Pátrajú hlavne po prevoze drog a nelegálne ťaženého dreva.

Týmto štýlom sa z Cheránu stalo jedno z najbezpečnejších miest v Mexiku. Kriminalita v meste je takmer nulová. Do revolúcie bolo mesto po 18:00 úplne vyprázdnené, pretože sa obyvatelia báli chodiť von. Komunitná polícia tak isto hliadkuje i v lesoch a pátra neustále po nelegálnej ťažbe dreva. Členovia komunitnej polície sú veľmi dobre vyzbrojení a odhodlaní brániť svoju komunitu a lesy pred zločincami. Preto sa im darí udržať komunitu stále autonómnou. „V tých raných dňoch sme nevedeli nič o používaní zbraní, ale teraz vieme, ako bojovať a ak sa zločinci vrátia, sme na nich pripravení.“, povedal Heriberto Campos, jeden zo zakladateľov a koordinátor Ronda Comunitaria (komunitná polícia), ktorého prezývka je „Diablo“, alebo „Diabol“. V meste je spustených viacero úspešných projektov. Jedným z nich je aj výsadba nových stromov, aby tak obyvatelia mesta obnovili spustošené lesy. Lesy berú ako svoj domov, dedičstvo po predkoch a tak isto chápú i environmentálny dopad neregulovanej ťažby dreva. Občania mesta Cherán sú indiánskeho pôvodu etnickej skupiny s názvom Purépecha. A keď som písal o dedičstve ich predkov, tak som nemyslel iba ich lesy, ale aj ich reč. Na základných školách sa okrem španielčiny učí aj ich pôvodné nárečie. Lesy uctievali preto, že sú spojené s ich pôvodným indiánskym náboženstvom. Náboženstvo v meste hrá významnú úlohu. Ide o zmes indiánskych

tradií a katolicizmu. Dokonca tu popri tradičných lekároch nájdeme i liečiteľov, ktorí liečia ľudí pôvodnými metódami.

Príbeh Cheránu ma utvrdil v mojom presvedčení, že ľudový odpor má šancu sa presadiť. Utvrdil ma i v tom, že vždy ja šanca niečo nové vytvoriť a nepotrebujeme k tomu prostredníkov, ale dokážeme to sami. Len musíme chcieť. Musíme sa zaujímať o problémy a ak je treba, prevziať zodpovednosť a bojovať i so zbraňou v ruke proti útlaku za našu slobodu a identitu. Cherán nám môže byť inšpiráciou nie len svojim bojom za spravodlivosť, ale aj svojim environmentálnym rozmerom, či bojom za zachovanie pôvodnej kultúry a identity. Ak sme obeťami zločinu a útlaku, musíme sa vzoprieť. Nemôžeme čakať, že nás niekto iný oslobodí. Svoju slobodu si musíme vybojovať sami. A v tomto nám musia byť príkladom obyvatelia Cheránu. Najlepšie to vyjadril M.R. Štefánik vo svojom najznámejšom výroku: „Kto si myslí, že mu slobodu druhí vybojujú, ten jej nie je hodný.“

Jakub Hromoslav Škrabák
jakub.skrabak@reconquista.sk

Zdroje:
www.truthout.org
www.bbc.com
www.wikipedia.com
www.youtube.com

BOLŠEVICKO-KAPITALISTICKÝ ZÁZRAK

Neznáma história, alebo všetko bolo inak

Tento článok by som rád venoval istému (vraj pronárodnému a opozičnému) poslancovi NR SR. Dotyčný pán reprezentuje stranu, ktorá sa hrdlo hlási k odkazu Slovenskej republiky z rokov 1939-1945, ale jej angažovanosť proti vtedajšiemu ZSSR na strane Nemecka považuje za chybu (ako napísal v jednom z čísel straníckych novín). Možno nasledujúci text inšpiruje ľudí s podobným názorom si čo-to o vtedajšom ZSSR naštudovať.

ZSSR, pre mladších Zväz Sovietskych Socialistických republík, alebo ešte skôr Bolševické Rusko, je pre mnohých kryptobolševických „vlastencov“ a komunistov stále „náš“ vzor. Bezchybná a beztriedna spoločnosť vedená takými „inžiniermi ľudských duší“ ako boli Lenin, či Stalin. Mnohí z jeho obdivovateľov idú dnes ešte ďalej a tento štátny útvar založený na krviprelievani, krádežiach a vraždách vlastných obyvateľov, likvidácii inteligencie a pravoslávnej cirkvi, ospevujú ako budúci základ „všeslovanského“ impéria. Politika a ekonomika však spolu vždy úzko súviseli. Ako teda fungovala ekonomika v tomto červenom raji? Bola skutočne kontrolovaná robotníkmi a roľníkmi, nad ktorými starostlivo a otcovsky bdel ešte aj dnes večne živý tataro-kalmycký miešanec Lenin (vraj vlastným menom Uljanov, alebo Goldbach)? Historické

pramene hovoria, že možno iba naoko... Kapitalizmus amerického, alebo ak chceme západoeurópskeho typu, v predrevolučnom Rusku neexistoval. S ohľadom na obrovskú rozlohu krajiny a jej prevažne agrárny charakter, nebol priemysel veľmi rozvinutý a väčšinou patrilo do ruských rúk, rovnako ako bankovníctvo s minimálnymi medzinárodnými väzbami. To sa však na jeseň 1917 zmenilo. Prvé čo bolševici urobili, bolo „znárodnenie“ všetkých národných bánk a ich zlúčenie do jednej oficiálnej štátnej banky. Samozrejme aj s ich zlatými depozitmi. Možno sa zdá, že pre presadenie reformných sociálnych zámerov v rámci novej štátnej politiky, sa to inak ani urobiť nedalo. Ale pravda je niekde inde a ďalší vývoj bol už starostlivo naplánovaný v prospech niekoho iného. Ale poďme poporiadku.

Z jednotlivých súkromných spoločností z predrevolučných časov, boli vytvorené obrovské štátne firmy, samozrejme umelo pospájané podľa spoločného, alebo aspoň trochu podobného zamerania. Do ich vedenia boli uvedení priamo najsilnejší muži bolševického režimu. Čiže k tzv. „štátnemu kapitálu“ mali prístup stranícko – politické špičky ako bol Trockij- Bronstein, Zinovjev- Apfelbaum, ale aj šéf vtedajšej bolševickej diplomacie Litvinov-Finkelstein.

Ako však zabezpečiť kapitál pre rozbehnutie mamutích a často zastaraných priemyselných podnikov? Ani vyššie menovaní predstavitelia proletariátu nevedeli čarovať. Ale mali veľmi veľa vplyvných a bohatých známych a početné rodinné väzby po celom svete. Hospodárstvo a predovšetkým priemysel sa totiž tejto hŕstke krvilačných sadistických revolucionárov rúcal pod rukami ako hrad z piesku.

Produkcia ocele v rokoch 1916-1921 v miliónoch ruských pudov (pud=16,38 kg) hovorí za všetko:

1916 - 233

1917 - 190

1918 - 34

1919 - 4

1920 - 7

1921 - 7

Len pre zaujímavosť, za čias Petra Veľkého, bola produkcia asi 6,6 milióna ruských pudov ročne...

A tak bol jeden z prvých a popredných investorov v robotnícko-roľníckom raji istý pán Vanderlip z USA. Do ropného priemyslu významne investovala Standart Oil Company, rovnako z USA (Neue Zeitung, 1922, č. 28) a pridala sa aj Spoločnosť pre liečivá a chemické preparáty, ktorá obsadila azbest spracovávajúci priemyselný komplex v Alapajevsku a bolševickej vláde vyplatila do garančného fondu 50 000 USD v zlate, taktiež z USA (A.B.L., 1921, č. 581).

Nikoho asi neprekvapí, že v čele ropného priemyslu - v tom čase najperspektívnejšieho odvetvia, stál súdruh Trockij-Bronstein a tak mohol priamo dohliadať aj na investície Standart Oil Company.

Najvyšším komisárom pre lesné hospodárstvo a zároveň šéfom rodiaceho sa drevospracujúceho priemyslu, sa stal súdruh Liebermann, ktorý osobne zabezpečil investície do „svojho“ odvetvia z londýnskych finančných kruhov. Štátnemu konglomerátu na spracovanie kaučuku šéfoval ďalší súdruh s typicky ruským, slovanským menom – M.A. Lurje.

Paralelne s budovaním priemyslu, kde sú všetky výrobné prostriedky v rukách proletariátu (ako vidíte vyššie, asi nie celkom), vzniká v roku 1922 medzinárodná akciová spoločnosť za účelom rozvoja poľnohospodárstva. Pán Stainberg je novým generálnym riaditeľom tejto bolševicko-kapitalistickej spoločnosti. Jeho portfólio podnikateľských aktivít je naozaj široké. Napríklad spoločnosť Kožože zabezpečovala obchod s kožami a Dvinoles export ruského dreva. Kapitál dodali opäť v Anglicku sídliaace banky a to v objeme vtedajších 500 000 libier šterlingov.

Aby boli všetky investované prostriedky čo najlepšie zúročené a výnos z nich sa dostal na tie správne miesta a účty v bankách po celom svete; tak na to dohliadala jedna jediná štátna banka „revolučného proletariátu“ na čele s jej riaditeľom, osobným priateľom súdruha V.I. Lenina, súdruh... , prepáčte - teda pánom Aaronom Scheinmannom z Zürichu. Na popud komisariátu pre zahraničný obchod vznikla tzv. Stredoázijská komerčná banka a Juhovýchodná komerčná banka. „Vláda Sovietov“ mala v každej z nich 50% podiel. Komu patrilo ďalších 50% asi netreba zvlášť vysvetľovať. Súčasťou „antikapitalistických“ opatrení bolo aj to, že Sovietska vláda otvorene menovala banku Max Warburg svojím korešpondentom vo vtedajšom

Nemecku. K tomu je naozaj ťažké z hľadiska hlásanej podstaty bolševickej ideológie v podobe večného triedneho boja, niečo dodať. Aj napriek týmto známym faktom, väčšina renomovaných historikov neprestáva žasnúť nad tak masívnou pomocou zo strany USA bolševickému ZSSR počas II. WW. V jednoduchosti je však krása. Niektorí veľmi vplyvní, si totiž chceli a aj vedeli zabezpečiť ochranu svojich investícií v „raji robotníkov a roľníkov“. Jednoduchým ukazovateľom „bolševického ekonomického zázraku“ je množstvo bankoviek v obehu v miliardách rubľov :

1918 - 34
1919 - 162
1920 - 963
1921 - 1 096

Výmenný kurz rubľa z roku 1921 a 1922 je tiež výborným prostriedkom na ilustráciu toho, čo sa udialo s ekonomikou pod vedením údajných predstaviteľov pracujúcej triedy.

1 libra šterlingov stála v roku 1921 475 000 rubľov, v roku 1922 už 1 110 000 rubľov

1 dolár bol v roku 1921 za 140 000 rubľov, v roku 1922 už za 280 000 rubľov

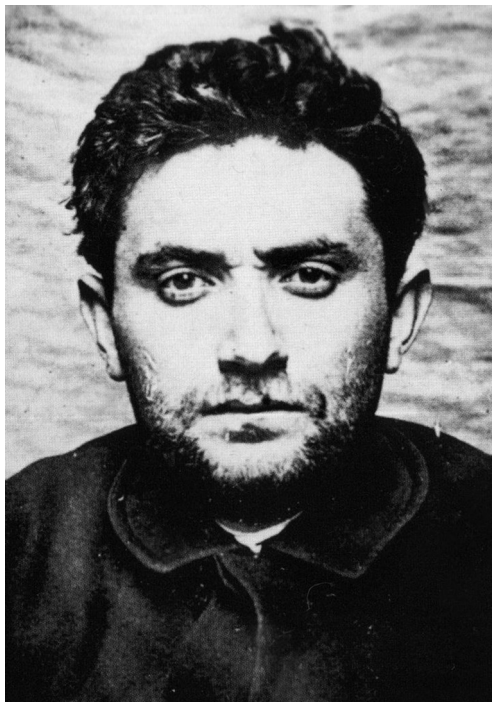
1 tzv. „papierová“ marka v roku 1921 stála 400 rubľov, v roku 1922 už 1 300 rubľov.

Na poslednom príklade kurzu rubľa a tzv. „papierovej“ marky, ktorú vydávala Weimarská republika v inflačných rokoch 1919-1923, je jasne vidieť, kto ovládal ekonomiku Ruska a Nemecka v uvedenom období a kam smerovali zisky bánk z oboch krajín. Daňou za export surovín a konfiškáciu poľnohospodárskych produktov vrátane osiva (!) bol hladomor a choroby, ktorým padlo za obeť niekoľko miliónov obyvateľov. Výnosy obilia v tonách, silne pripomínajú stratu potravinovej samostatnosti Slovenska po roku 1989, pod taktovkou Černogorského vlády (likvidácia funkčných JRD) a následne v rámci diktátu EÚ. Niekoľko príkladov:

Gubernát Jekaterinoslav : rok 1916 – 1 335 716 t, rok 1921 – 264 900 t; pokles 80,2%

Záporožie : rok 1916 – 1 219 016 t, rok 1921 – 298 233 t; pokles 75,5%

Nikolajevský gubernát a Odesa : rok 1916 – 2 694 216 t, rok 1921 – 810 133 t; pokles 70 %

Donbas : rok 1916 – 1 512 916 t, rok 1921 – 283 183 t; pokles 75,8 %

V priemere sa jedná o pokles 75,8% čo predstavuje hladomor biblických rozmerov.

Len ako najnázornejší príklad uvediem, že počet obyvateľov Petrohradu bol v roku 1917 cca 2,5 mil. Na konci roku 1921 už iba 600 000 (!). Dopad na spoločenskú morálku bol priam apokalyptický. Počet venericky (pohlavne) chorých detí v roku 1917 bol napr. v Kalininskej nemocnici 12 zo 100. V roku 1920 to bolo už 40(!) zo 100 pacientov, pričom 9(!) z 10 takto chorých detí, boli v prvom štádiu syfilisu. Prostitúcia od roku 1917 vzrástla desaťnásobne.

Namiesto zabezpečenia základných potrieb obyvateľstva sa „vodcovia robotníckej triedy“ sústredili na pokusy o export revolúcie v podobe tzv. Republiík rád, čiže de facto Republiík sovietsk v roku 1919 v Maďarsku, na východnom Slovensku, ale napríklad aj v Mníchove (tzv. Bavorská republika rád),

vrátane vojenskej agresie proti Azerbajdžanu v roku 1918, Poľsku v roku 1920 a Mongolsku v roku 1924.

Neschopnosť, mocibažnosť a mamon červených komisárov (pochádzajúcich z národa bez vlasti?) sa tak v Bolševickom Rusku pretavila do tragédie ruského národa takého rozmeru, aký nemá v histórii ľudstva obdobu. Dovíšením tejto tragédie bola devastácia mysle a povahy ruského človeka v takej miere, že v sebe nenašiel silu vzoprieť sa hŕstke odpudivých dobrodruhov. Je preto pochopiteľné, že v geopolitických reáliách vtedajšej Európy, poznačenej bezprecedentnou a hanebnou zmluvou z Versailles, bolo Bolševické Rusko vnímané podobne, ako dnes vnímame islamský terorizmus a tzv. Islamský štát. Situácia v Poľsku (koncentrácia útočných zoskupení Červenej armády v podobe ľahkých tankov, výsadkárov a lietadiel), agresia vo Fínsku, a v tzv. Besarábii, doplnená bezprecedentnou likvidáciou pravoslávnej cirkvi a inteligencie, zákonite utvrdila vtedajších lídrov európskych štátov v názore, že zastaviť Stalina je možné iba tak, že ho predbehnú. Preto je dnes možné hrdo sa hlásiť k odkazu Slovenskej republiky 1939-1945, vrátane jej vojenskej angažovanosti proti tomuto predstaviteľovi bolševickej diktatúry, akým ZSSR bezpochyby bol. Bez ohľadu na to, akých „ruských vojakov“ to má Ondrej Ďurica na mysli...

Karol Takáč

Zdroje:

Viktor Suvorov : Stín víťazství, (2005), Naše kniha
Viktor Suvorov : Všetchno bylo jinak..., (1995), Naše Vojsko

Alfred E. Rosenberg : Mor v Rusku, (2007), Guidemedia

D.A.Volkogonov: Lenin: Počátek Teroru, (1996), Dialog

Robert Conquest: Velký teror, (2012), Academia

ODPÚTAVANIE SA OD ŠTÁTU

Vytváranie komunít I.

Tento módný trend a svojím spôsobom romanticko-utopistický konštrukt protisystémových bojovníkov a alternatívne orientovaných skupín svojím spôsobom rezonuje i v súčasnosti. Či už vo forme teórií, alebo aj reálnych pokusov vytvorenia komunity. Hodnotenie celého konštruktu by si vyžadovalo osobitnú publikáciu. Nepasujem sa za odborníka na komunity. Nemám ani prehľad o všetkých, ktoré v našich končinách pôsobia, a tak si dovoľím len priblížiť mne známe pokusy o vytvorenie ucelených komunít. Každá z nich je postavená na inom základe a v podstate aj svetonázore, čo dovoľuje v praxi zovšeobecňovať osvedčené postupy pri tvorbe komunít nových, či iné postupy, ktoré sa v praxi neosvedčili priamo zavrhnúť a viac sa o ne už nepokúšať. Na rozdiel od teoretických konštruktov, môžem opísať i reálnu prax, keďže som sa tvorby jednej komunity aktívne niekoľko rokov zúčastňoval a dokonca v nej istý čas aj žil.

Komunita Záježová

Jedná sa o komunitu orientovanú na návrat k prírode a tradíciám predkov, ich spôsobu života, no zároveň v podmienkach modernej doby. Na pochopenie tejto komunity si postačí prečítať niekoľko blogov, či priamo ich internetovú stránku. Jedná sa o partiu mladých ľudí so spoločným svetonázorom, blízkym k hipisákom 21. storočia. Čo je zaujímavé, že komunita sa prejavuje nielen spoločným zdieľaním hodnôt, ale aj kompaktnou sídelnou štruktúrou, keďže sa usídlila na lazoch v okolí Zvolena a Hriňovej. Návrat k životu predkov je autentický, prejavuje sa nielen vo vrchárskom spôsobe života a s tým súvisiacich

činností (poľnohospodárstvo, chov dobytka, výroba vlastných produktov, bártrový obchod medzi jednotlivými rodinami, atď.). Na strane druhej, odpojenie sa od štátu nie je úplné, používajú sa moderné technológie (elektrická energia, internet, či granty z projektov, výmenné pobyty pre podobne orientovaných jedincov z celého sveta). Charakterizovať túto nesporne zaujímavú komunitu možno ako mix pôvodného a nového – na jednej strane návrat k prírode, na druhej strane ponechanie si moderných vymožeností a v neposlednom rade nie konzervatívny postoj, ale liberálno-svetoobčiansky, pričom náboženská otázka len dokrešľuje tento fakt. Po vzore hipisákov

sú totiž preferované východné náboženstvá či kulty. Komunita je teda liberálna, bez mocenských štruktúr či hierarchie, slobodná, avšak predsa len s pravidlami, ktorých rešpektovanie sa vyžaduje nielen v prípade života v komunite, ale aj v prípade len dočasného pobytu v nej. Každopádne, ide o zaujímavú komunitu, ktorá funguje pomerne dlho a dobre, a je možné veľa sa od nej naučiť.

Komunita Žakovce

Je typom komunity, ktorá nie je primárne utváraná na základe svetonázoru, ale skôr sociálneho statusu danej osoby. Sekundárne je hlavným ťahúňom komunity nielen bezvýhradné podriadenie sa pravidlám, ale predovšetkým prijatie rímsko-katolíckeho náboženstva a aktívne žitie viery. Komunitu vedie charizmatický kňaz Marián Kuffa, bývalý aktívny horolezec, ktorý sa po úraze v horách a zázračnom prežití doslova znova narodil – a podľa jeho slov po tomto zážitku, kedy dostal šancu prežiť, to pochopil ako dar života od Boha, ktorý mu on následne zasvätil. Nie nadarmo sa najhorlivejší kresťania stávali z dovtedajších hriešnikov či pohanov, ktorí pochopili svoje poslanie. Aj kňaz M. Kuffa je toho príkladom, že skĺbil

v sebe horlivosť a nepoddajnosť horolezca s novým poslaním v evanjelizácii. Komplex, ktorý v obci Žakovce vybudoval, je dych vyrážajúci. Predovšetkým dokázal pri sebe zhromaždiť vydedencov rôznych kategórii – bývalých väzňov, bezdomovcov, alkoholikov, drogovu závislých, prostitútky, atď. Pričom jeho terapiou je práca a viera. Samotný Kuffa nič neriadi od stola, ale pracuje vedno s nimi v montérkach a kanadách. Režim v komunite je tvrdý, aký aj pri jej zložení musí byť. Okrem potravinovej sebestačnosti (vlastný chov dobytka, poľnohospodárstvo, spoločné stravovanie) a ubytovacích jednotiek pre obyvateľov, je M. Kuffa jediný kto dosiahol ovládnutie obce aj politicky – prostredníctvom svojich kandidátov volených príslušníkmi komunity. M. Kuffa tak dokázal, že riešenie sociálnych problémov neprispôsobivých asociálov bez rozdielu, tkvie v prísnom nasadení pravidiel a vyžadovaní ich dodržiavania. Teda nie otrasnou štátnou politikou, ktorá bezbrehým rozdávaním všakovakých dávok podporuje rozvoj darebáctva, kriminality, závislostí a iných neduhov, ale predovšetkým v práci. Komunita je veľmi dobre organizovaná, fungujúca, s prísnyimi pravidlami a vyžadovaním

dodržiavania nielen ich, ale aj ďalších nepísaných, podobných už priam reholnému životu. Otázkou ostáva, ako by fungovala po odchode M. Kuffu, či by sa podarilo nájsť aspoň podobného charismatického vodcu s rešpektom a skúsenosťami, čo je zároveň rizikom do budúcnosti. Napriek prísnyim pravidlám je komunita slobodná. Komu sa jej pravidlá nepáčia, môže odísť a vrátiť sa späť k svojmu dovtedajšiemu životu na hranici živorenia (čo mnohí aj učinia, mnohí odísť pre neprispôsobenie sa pravidlám musia a pre ďalšiu časť je pobyt v komunite len prestupnou stanicou pri znovu začleňovaní sa do života).

Pokus o komunitu podľa M. Mišúna

Nacionalistického aktivistu M. Mišúna netreba zvlášť predstavovať. Prakticky od roku 2012 sa pokúšal o vytvorenie nacionalistickej komunity na sídelnom základe, pričom inšpiráciou sa mu zrejme stal zmieňovaný M. Kuffa a jeho ovládnutie Žakoviec, ako aj ovládnutie obce Stará Kremnička nacionalistickou stranou SNJ (starosta plus 8 z 9 poslancov) v komunálnych voľbách 2010. Pre svoj plán si vybral známu obec Čičmany, kde sa mu pozdávalo nielen prostredie, možnosť turistického ruchu, ale najmä malý počet registrovaných obyvateľov, ktorý by sa mohol pri prihlásení na trvalý pobyt desiatok svojich podporovateľov zvrátiť v jeho prospech. Týmto spôsobom sa chcel stať starostom obce a rovnako tak dosiahnuť aj väčšinu v zastupiteľstve po vzore M. Kuffu, čím by v obci získal moc. Svoj ambiciózný plán však v novembri 2013 – po šokujúcom víťazstve M. Kotlebu v župných voľbách v Banskej Bystrici, odvolal s odôvodnením, že už nie je potrebný. Teda nemôžeme vyhodnotiť tento pokus, ktorý sa neuskutočnil. Čo môžeme ale zhodnotiť je to, že následná ambícia uspieť v župných voľbách bola prehnaná a nenaplnila sa (a ani M. Kotleba neobhájil svoju pozíciu). Hodnotiť

však môžeme obec Stará Kremnička, ktorú ovládala SNJ so svojimi nominantmi. Podobne, ako v prípade vlády M. Kotlebu v županskom úrade, aj táto obec sa borila s problémami, keďže bola označená za obec ovládanú fašistickou stranou SNJ. Ukázalo sa však, že obavy boli zbytočné. Tamojší predstavitelia SNJ brali túto stranu podobne ako SNS, a tak organizovali oslavy SNP s predstavovaním obrneného partizánskeho vlaku. Napokon sa to skončilo aj rozkolom, takže hodnotiť opäť ani veľmi nie je čo – azda len to, že sa neoplatí ponúknuť miesto na kandidátky niekomu, s kým nemáme spoločné názory.

Pokus o komunitu podľa S. Pánisa

Známy politik predovšetkým zo začiatku 90. tých rokov minulého storočia, sa po neúspešných pokusoch o znovú obnovenie politickej kariéry v roku 2003, rozhodol založiť komunitu v obci Hronský Beňadik. Inšpirovaný francúzskymi modelmi šírenia národných dejín a historickej osvety sa rozhodol pre Hronský Beňadik, ležiaci v strategickej tzv. Slovenskej bráne – úzkeho údolia Hrona, osídlený už od pradávna a známy aj gotickou katedrálou. Toto historické prostredie malo hrať nemalú úlohu v komunitnom plánovaní. Podobne ako M. Mišún (ktorý sa ním neskôr inšpiroval) sa pokúšal o politické ovládnutie obce. Spočiatku to nebolo nevyhnutné, nakoľko predstavitelia obce boli ústretoví vo všetkých oblastiach. Za týchto okolností sa vyvíjala obojstranne prospešná spolupráca, čo sa však zmenilo po voľbách 2006, kedy sa do čela obce dostalo vedenie nenaklonené spolupráci. Navyše došlo aj k viacerým sporom a rozkmiteniam sa aj vo vnútri komunity. Postupom času sa priateľské prostredie obce zmenilo na vlašné, až otvorene nepriateľské, na čom mal žiaľ veľký podiel samotný S. Pánis. Ten sa netajil odporom voči vedeniu obce a verejne sa vyslovoval za ovládnutie obce jeho ľuďmi (do

tejto kapitoly sa to predošlému M. Mišúnovi nepodarilo dotiahnuť, a preto by bolo zaujímavé porovnať reakcie starousadlíkov v jeho prípade). Situácia sa vyostрила natoľko, že dochádzalo k vandalským činom (poškodenie inštalovaných pamätníkov, rozbíjanie okien, vykrádanie nehnuteľností nie za účelom lupu, ale ničenia zariadenia) a otvorenému nepriateľstvu. Mnohí ľudia totiž zaujali nenávistný postoj nielen k samotnému Pánisovi, ale aj k jeho blízkym ľuďom s odôvodnením, že sú fašisti. Po štyroch rokoch pekla sa v decembri 2010 síce Pánisovi podarilo dostať na čelo obce svojho človeka (veľmi relatívne) a i zastupiteľstvo malo prijateľnejšiu podobu, no stratený kredit a dôveru ľudí späť už nezískal, práve naopak. Komunitné trápenie pokračuje aj v roku 2018. Naďalej len s hŕstkou verných, avšak po pätnástich rokoch snaženia sa nevidno úspechy vo fungovaní komunity. Progres vidno len v stavbách objektov, no i to napreduje pomaly. Pôvodné plány na ovládnutie obce a vybudovanie vzorovej nacionalistickej dediny sa nenaplnili ani 15 rokov od začatia bojov za túto ideu. Nie preto, že by boli nereálne, zlyhali najmä na povahových črtách ich osnovateľa. Idea národno-kresťanského realizmu, ktorou sa má

komunita riadiť, je v podstate „pánisizmus“ – teda prispôbovanie si životných okolností a názorov do vyhovujúceho rámca stroju ideológie v duchu absolutistického monarchizmu. Možno ho dokonca nazvať vodcovským princípom, ktorý neznesie odpor, kritiku nanajvýš konštruktívnu, a najmä má ambíciu rozhodovať takmer o všetkých životných úkonoch a situáciách, pričom za žiadne následky konania nechce niešť zodpovednosť. Ako sa ukázalo, práve toto podriadenie nie nepodobné požiadavkám M. Kuffu na svojich komunitných bratov a sestry, v kombinácii s nie príliš vypočítavou povahou, sa stali kameňom úrazu, pre ktorý komunita nemôže fungovať. Na druhej strane, aj vzhľadom k dlhému časovému obdobiu trvania komunity - je čo hodnotiť. Pokým zo strany M. Mišúna išlo o nedokončený pokus, v prípade S. Pánisa išlo o reálne podmienky. Zároveň je to jediná komunita, ktorá sa formovala na nacionálnom a sídelnom základe, s reálnymi vyhlídkami na úspech a nebola v rovine teórií, či domnienok. Kde sa spravili chyby, ako nepostupovať v budúcnosti, čomu sa vyvarovať, a čo naopak funguje, o tom si povieme v budúcom pokračovaní.

Slavomír Hromada

KLADIVO NA ČARODEJNICE

Netrafilo kliniec po hlavičke...

GENERÁCIA IDENTITY je mladé, v súčasnosti ale nepochybne najprogresívnejšie hnutie alternatívnej pravice v Európe. Korene zapustila hneď v niekoľkých krajinách, pričom najmä vo Francúzsku, Rakúsku a Nemecku vzbudili slušný rešpekt aj medzi neprajníkmi. Nesporným faktorom ich úspechu bolo uvedenie si, že neschopnosť poučiť sa z chýb minulosti, predurčuje k neúspechu. Prežitie formy sebaaprezentácie preto pochovali v minulosti a možno práve preto sú z neoliberálnych pozícií vytrvalo napádaný a diskvalifikovaný. Nedávne škandalózne udalosti to nepokryte dali najavo. Svojou modernou komunikáciou a vytrvalosťou napriek neprajníkom kontinuálne napredujú.

Stručnú recenziu na knihu Markusa Willingera - Generace identity, s podtitulom „Vyhĺásení války“, sme uverejnili už v prvom čísle Reconquisty. Dá sa povedať, že ide o akýsi manifest hnutia, ktoré vzniklo na základoch tzv. Novej Pravice. Obsahuje všetky podstatné myšlienky, ktorými sa hnutie prezentuje, preto ak sa chcete dozvedieť viac, tento titul je pre vás ideálny zdroj informácií. Aj keď GI pochádza z Francúzska, mnohé z uvedených myšlienok sú veľmi ľahko aplikovateľné aj v našich podmienkach, čo jasne dokladuje dobre fungujúca pobočka v Čechách. Postupne budeme predstavovať ich činnosť aj detailnejšie. Tentokrát sme sa zamerali na negatívne udalosti posledných mesiacov.

1. júna došlo k bezprecedentnému cenzúrnemu zásahu zo strany sociálnej siete Face-

book, voči užívateľom profilov akýmkoľvek spôsobom spojených s týmto hnutím. Najprv sa to dotklo materskej francúzskej stránky, ktorá bola najstaršia a mala najviac fanúšikov, po nej nasledovali ďalšie. Dokopy šlo o FB profily, ktoré mali spolu takmer štvrt' milióna fanúšikov. Nevieť si predstaviť lepš' dôvod k tomu, aby som Adamovi Berčíkovi (ďalej len AB) a Michalovi Urbanovi (ďalej len MU), popredným aktivistom českej pobočky Generace Identity, neumožnil vyjadriť sa k tejto kauze.

Ako prebehla cenzúra na profile českej pobočky, vysvetľuje AB: „*My jsme už v předstihu počítali s tím, že se tato vlna dotkne i nás. Když nám začal Facebook mazat některé jednotlivé příspěvky (což se dříve dělo jen sporadicky), bylo nám jasné, že je otázkou*

hodin či maximálne dní, kedy dojde na celou stránku. Brzy bylo skutečně zrušeno publikování stránky s tím, že obsahuje nenávistný obsah. To samé se stalo s lokálními stránkami, které byly ovšem až na asi dvě výjimky rovnou nevratně smazány. Všichni administrátoři také dostali bany na své osobní profily, v některých případech na ně plynule navázaly další za sdílení identitárního obsahu na vlastních profilech. Čistka na Facebooku se dotkla všech evropských poboček identitárního hnutí, pokud vím. Na Twitteru a Instagramu to nebylo tak důsledné, nás v ČR se to nedotklo vůbec, ale řada profilů včetně osobních, byla také zablokována či smazána.“ MU dodává: „Dovolím si zdůraznit, že za celou existenci naší stránky nebyl správci FB vyhodnocen ani jeden příspěvek jako něco, co porušuje zásady FB komunity. Přesto byly stránky rovnou vymazány.“

Nie je to tak dávno, čo sa Mark Zuckerberg z dôvodu obrovského úniku osobných informácií kajal pred užívateľmi jeho globálnej sociálnej siete. Čítujem: „Je to veľká strata dôvery a je mi naozaj ľúto, že sa to stalo. Chrániť osobné informácie ľudí je naša základná zo-

dpovednosť.“ Vraj to bola obrovská „chyba matrixu“ a že v budúcnosti môžeme očakávať oveľa bezpečnejšie prostredie. Ako si takéto prostredie v skutočnosti predstavuje? AB objasňuje: „Snažili sme sa od Facebooku získať informáciu, čo presne porušuje jej pravidla a jak. Dostávali sme pouze nič neříkající odpovědi, proto jsme přešli k záložní variantě, promazali příspěvky, změnili logo a název stránek a tímto způsobem se nám zatím daří udržovat v chodu hlavní stránku a dvě lokální, které nebyly smazány, ale pouze zneviditelněny. Kromě toho jsme založili záložní stránky Vlast – Svoboda – Tradice a také funguje stránka naší studijní skupiny Astraea. Většina zahraničních poboček také vytvořila záložní stránky, které explicitně nezobrazují symbol lambdy ani sousloví Generace Identity nebo Identitární Hnutí. Je to ale samozřejmě určitý problém, protože GI a její symbol je za šest let existence do jisté míry značka, a to že ji nemůžeme volně využívat nám komplikuje oslovení sympatizantů.“

Načasovanie a koordinovaný spôsob, akým čistka na FB prebehla, poukazuje na rôzne indicie. Je totiž ťažko predstaviteľné, že

sa „niekto“ v určitom momente rozhodne spraviť zo starogréckej lambdy zakázaný symbol a z názvu hnutia dôvod k monitorovaniu a na základe toho úplne náhodou systematicky likviduje všetko, čo si s tým možno spojiť. AB: „*Nejsem si jistý, zda šlo o kooperaci s bezpečnostními složkami, ale jsem přesvědčen, že tak rozsáhlá čistka má jednak souvislost s německým zákonem, který sociálním sítím hrozí horentními pokutami, pokud nebudou v krátkém časovém úseku mazat „závadný obsah“. Pravděpodobně šlo i o reakci na úspěch kampaně Defend Europe, jelikož stránka tohoto projektu byla mezi prvními smazanými.*“ MU dodáva: „*Jsmo výrazná organizace, fungující po celé Evropě, která dráždí celé liberální křídlo. Projekt Defend Europe ukázal, že hranice jde chránit i nepříliš nákladně a komplikovaně, to samozřejmě přineslo organizaci spoustu darů, aktivistů a znemožnila celý západní establishment, který to nedokáže. Je třeba také vzít v úvahu skandál FB, který obchodoval s osobními daty uživatelů. Vedení FB nyní potřebuje prokázat, že pro ochranu uživatelů něco dělá. A my jsme vhodný terč, kde může FB snadno získat ztracenou image.*“

Nie je ťažké si predstaviť aký komplikovaný a vyčerpávajúci by bol prípadný súdny spor s tak obrovskou firmou akou Facebook nepochybne je. Svetielko nádeje tu ale podľa AB predsa len svieti: „*Jako určitou možnosť vidím víťazstvo v súdnom sporu, ktorý by vytvoril precedens – alespoň pro státy EU - ohľadne politickej cenzury na sociálnych sítich.*“ Niečo iné navrhuje MU: „*Tak jako v Německu přijali zákon, který nařizuje FB mazat komentáře pod hrozbou vysoké pokuty, lze přijmout zákon, že sociální sítě nejsou nadraženy našim zákonům. Prostě a jednoduše, pod hrozbou vysoké pokuty by nebylo možné mazat uživatele a skupiny za své názory, ale výhradně při porušení zákona.*“

Aká je pravdepodobnosť, že takýto zásah do prezentácie hnutia nie je predzvesťou ďalších perzekúcií? Možno o tom len polemizovať. AB: „*Už není příliš pravděpodobné, že bu-*

GENERACE IDENTITY

dete sedět 14 měsíců ve vazbě za vylepení samolepky, jako to bylo před zhruba deseti lety. Troufám si říct, že něco podobného by dnes vyvolalo u významné části společnosti odpor.“ MU nazerá v širších súvislostiach: „*Nemyslím si, že by se naše zkušenosti výrazně lišily od jiných skupin brojících proti dogmatismu liberální demokracie, co prožívají ve shodný čas na různých místech. Myslím, že aktuálně u nás trochu polevila aktivita politického křídla policie, jednoduše proto, že není poptávka. Časy, kdy se u nás soudili politici, byť neúspěšní, označující masovou migraci za tsunami, jsou pravděpodobně nenávratně pryč, ačkoliv některé procesy v naší justici stále ještě dobíhají. Tyto názory přebírají samotní mainstreamoví politici, z části ze strachu před upadajícími volebními preferencemi, z části proto, že jednoduše patří mezi skupinu politiků disponující alespoň základy sebereflexe. Samozřejmě, že to neznamena, že nemáme problémy. S těmi se ale patrně potkává asi každý, kdo se rozhodl za záchranu svého kontinentu aktivně vystupovat. Nechci marnit byť jen jedinou vteřinu času čtenáře a komentář na užitečné idioty si odpustím. Situace na Západě je samozřejmě diametrálně odlišná a aktivisté zde čelí mnohem většímu tlaku. Ze strany státu, ale i ze strany užitečných idiotů a lidových milic liberálního režimu.*

mu - Antify.“

Ako o dianí okolo GI v posledných mesiacoch informovali masmédiá? Svojim typickým spôsobom, MU: „Masmédia o cenzúre sporadicky informovali, u nás i na Západe. U nás to nebylo z toho dôvodu, že by je to nějak výrazne vzrušovalo, ale z prostšího dôvodu - o cenzúre informovali západní masmédiá. Pro většinu novinářů u nás je nejjednodušší cesta k obživě přeložit zahraniční článek. Objevily se články jak objektivní, tak aktivistické. Ukázkovým příkladem aktivistického článku byla novinářka napojená na Pirátskou stranu, která článek proložila hákovými kříži a z článku mělo vyplynout, že největší škoda na cenzúre je ta, že nás přitom rovnou neoběsili. Je to celkem bizarní, vzhledem k tomu, že se tahle strana staví do role zachránců svobodného internetu. Jediný, kdo o celé věci informoval v našem prostředí pravidelně a objektivně, včetně vyjádření zúčastněných, byl portál Středoevropan.»

Civilizované kráľovstvo za Lamanšským prielivom k svojim názorovým oponentom dokáže postupovať vzorne a veľmi flexibilne a efektívne. Dôkazom toho je vyhostenie maďarského aktivistu Ábela Bodiho, dánskeho aktivistu Toreho Rasmusena a kanadskej publicistky Lauren Southern (Informovali sme v RCNQST č.2). Tá dokonca dostala doživotný zákaz vstupu do Veľkej Británie. Svojou prítomnosťou totiž vraj ohrozovali verejný poriadok a propagovali nenávisťné názory. Paradoxom je, že úplne prvá akcia, na ktorej mal vystúpiť rakúsky identitársky predák Martin Sellner, sa týkala práve slo-

body slova. MU: „Omezení volného pohybu v krajine bolo tiež uvalené Martinu Sellnerovi a jeho americkej priateľkyni Brittany Pettibone během jejich naplánované cesty do Velké Británie, kde měl Martin mít projev na Speaker's Corner. Kdo by snad nevěděl, co tohle místo značí, tak si dovoluji upozornit, že se jedná o jeden z největších symbolů evropské svobody slova. Na tomhle místě je dovoleno se vyjadřovat na jakékoliv téma (kromě kritiky anglického panovníka). Velká Británie zadržela Martina už na letišti a využila zákon, který byl kdysi přijat na ochranu britských občanů před islámskými fundamentalisty. Ten dovozuje do země nepustit osobu, pokud panuje podezření, že by to bylo v rozporu s obecným blahem.“

Na druhú stranu je možné z celej skutočnosti vyvodit' jedno zaujímavé konštatovanie. Takéto exemplárne „demokratické“ jednanie môže mať aj kontraproduktívne dôsledky. Vzostup popularity alternatívnych médií naznačuje, že o podobné prejavy spoločnosť nesťojí. Začínajú si tí opatrnejší a inteligentnejší uvedomovať v akej „slobodnej“ spoločnosti žijú? AB je v tomto optimistický: „Myslím že ano a doufám v to. Řekl bych, že v posledních letech v tomto směru proběhl velký posun – věřím, že i my jsme v tom sehráli svou roli – kdy si lidé, kteří dříve nevnímali věci jako je cenzura, pokrytectví liberalismu, či nebezpečí migrace, otevírají oči a přicházejí na to, že situace není tak růžová, jak si dlouho mysleli. Pokud by cenzura vůči GI měla probudit z letargie další lidi, dalo by se říci, že všechno zlé je k něčemu dobré. Koneckonců, per-

zekeru vďaka disidentom bola vždy dvousečnou zbraňou. “ Narozdiel od MU, ktorý zaujal skôr pesimistický postoj: „Bez ohľadu na cenzuru a vlnu represí, ktorá nás postihla, si nemyslím, že to výrazne pohne se spoločnosť. Tyhle věci se nedějí jenom nám, dějí se i ve vaší zemi, různým skupinám a dějí se systematicky a dlouhodobě po celé Evropě. Obávám se, že jedinci, kteří liberální demokracii neprokoukli do teď, prokouknou ji až v situaci, kdy represe zasáhnou i je. “

Človek je tvor kreatívny ak je donútený pohnúť rozumom. Logickým vyústením situácie GI na poli sociálnych sietí, bola výzva k prechodu na ruskú sociálnu sieť VKontakte. Mám však dojem, že ľudia sú na takýto radikálny krok príliš pohodlní. AB: „Upřímně, je to tak, spoustu lidí je pohodlných. VKontakte užívá řádově méně Čechů a Slováků než Facebook. Dalším problémem je, že VK není tak technicky propracovaná sociální síť jako FB, takže tam postrádáme i řadu nástrojů k oslovení lidí, které jsme na FB používali. “ MU vidí problém aj v niečom inom: „Patříme k opozici působící na Západě a já se domnívám, že se čím dál tím více budeme setkávat s tím, že opozice působící na Západě bude dostávat prostor ve východních médiích a sociálních sítích a zcela stejně to bude fungovat i naopak. K přechodu na sociální síť Vkontakt možná přesvědčíme pár stovek našich fanoušků, ale my potřebujeme především cílit na vážající veřejnost. A zde má FB v podstatě monopol. “

Jedno je však isté. Uvažovanie nad úzkoprofilovou sociálnou sieťou, ktorú by pre seba „al-

ternatívci“ mohli začať tvoriť, by mohlo mať viac negatív, ako pozitív. Koniec koncov, nie je to nový nápad. Treba si uvedomiť nezmyselnosť fungovania uzavretej skupiny, ktorá by mala pramalý dosah na dianie mimo nej. Toto je jeden z najčastejších sa opakujúcich lapsusov nielen na alternatívnej právnickej scéne. V protiklade s takouto myšlienkou je mobilná aplikácia Patriot Peer, ktorú vyvíjajú rakúski identitári. AB „Patriot Peer je pravdepodobne stále lenom v fázi testovania, teda není ještě volně ke stažení. Každopádně v této aplikaci vidím potenciál, jelikož na rozdíl od sociální sítě, nemá suplovat interakci s lidmi „vně“, ale spíše usnadňovat komunikaci stávajících aktivistů. Hlavní výhodou je to, že kontrolu nad servery, kódy a přístupem mají pouze prověřeni aktivisté. “

Na Slovensku napriek určitým pokusom žiada bunka aktivistov GI nevznikla. Dovolím si tvrdiť, že je to škoda, pretože atraktívne spôsobom prezentácie moderného beloškého nacionalizmu, nám jednoducho chýbajú. Nechýbali aktivistom v Rakúsku, ktorí čelili obvineniu zo zločinného spiknutia. Dobrým znamením by mohol byť verdikt prvostupňového súdu v Rakúsku. Všetci boli zbavení viny. Len dvom zo sedemnástich obvinených boli uložené finančné pokuty.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

Odkazy:

<http://generace-identity.cz/>

<http://astra.cz/>

<https://www.facebook.com/vlastsvobodatrstice/>

<https://www.facebook.com/astra.cz/>

LIPOVEC

Krvou skropeňá zem

Lipovec je mesto na Ukrajine, ležiace neďaleko Vinice. Dnes jeho názov málokomu na Slovensku niečo hovorí. Okrem historikov študujúcich novodobé dejiny Slovenska a nadšencov vojenskej histórie, by skoro každý pokrčil plecami. V rokoch Druhej svetovej vojny to však bolo úplne inak. Vtedy sa názov tohto mesta skloňoval na Slovensku vo všetkých pádoch. Niet divu, veď neďaleko neho a priamo v ňom, došlo k bojovému stretnutiu slovenskej Rýchlej brigády so 44. horskou streleckou divíziou Červenej armády. Tento boj svojou intenzívnosťou nemal obdobu počas celého obdobia, v ktorom sa slovenské jednotky zúčastňovali bojov na východnom fronte.

Bitka pri Lipovci sa odohrala mesiac po napadnutí ZSSR ozbrojenými silami Tretej ríše a jej spojencov. Slovenská Rýchla brigáda, ktorá vznikla reorganizáciou Rýchlej skupiny, postupovala priamo smerom k nevelkému mestu s 15 000 obyvateľmi, aby podporila úsilie nemeckých síl zničiť obkľúčené sovietske oddiely v oblasti Umane. Na oboch jej krídlach mali postupovať nemecké jednotky, ktoré však kvôli zvyšujúcej sa sile odporu sovietskych oddielov nedokázali zaujať predpokladané postavenia. Rýchla brigáda tak postupovala v podstate osamotená. Jej vedenie na čele s plukovníkom Pilfouskom sa spoliehalo na nemecké informácie o sile protivníka, ktorého mali pred sebou. Ich pravdivosť si však neoverilo ani prieskumom,

ani pozorovacími lietadlami. Počítali zrejme s tým, že Červená armáda je po ťažkých bojoch a stratách na ústupe. Len tak si možno vysvetliť ich počínanie.

Pravdou bol totiž úplný opak. Sovietska 44. horská strelecká divízia sa v čase príchodu Rýchlej brigády k Lipovcu chystala na protiútok, ktorý mal byť vedený proti nemeckému 49. horskému zboru. Keby sa podaril, bol by sa tento dostal do kritickej situácie. Plány veliteľa 44. horskej divízie generála Tkačenka však príchod Rýchlej brigády totálne znemožnil. Jeho divízia mala proti nej takmer dvojnásobný početný stav, ale výrazne zaostávala v početnosti bojovej techniky. Preto bola nútená pripraviť sa na obranu. Slovenské jednotky zatiaľ postupovali

k Lipovcu, nevediac akého silného protivníka majú pred sebou. Čoskoro však narazili na silný odpor a utrpeli prvé straty. V najväčšej miere kvôli mŕtvým poliam a ostreľovaniu nepriateľským delostrelectvom. Podpísala sa na tom aj pomerne malá skúsenosť dôstojníkov a mužstva. Napriek tomu dobyl predvoj Rýchlej brigády prvú líniu sovietskej obrany. Plukovník Pilfousek, ktorý priamo sledoval boj, si však uvedomil, že na dobytie Lipovca bude potrebovať sily celej Rýchlej brigády. Slovenským vojakom sa totiž nepodarilo obsadiť kopce pred Lipovcom a ich postup celkove začal viaznuť. Navyše si ich veliteľ uvedomil, že pred ním stojí oveľa väčšia sila nepriateľa, než očakával a zaváhal. Signál k zahájeniu vydal až viac ako dve hodiny potom, čo jeho oddiely zaujali východzie pozície. Jeho váhanie sovietsky veliteľ dokonale využil. Medzičasom sa zdvihla hmľa a z výšin doposiaľ obsadených jeho vojakmi, mal dokonalý prehľad o sile Rýchlej brigády. Na základe zistení mu bolo hneď jasné, že protiútok by sa skončil neúspechom a ani obrana by vzhľadom na technickú prevahu slovenských jednotiek dlho nevydržala. Preto sa rozhodol vlákať Rýchlu brigádu do pasce. Plánoval ju vtiahnuť do pouličných bojov priamo v Lipovci, kde by sa jej technická prevaha nemohla naplno prejaviť. Následne chcel zaútočiť na jej pravý bok, odrezať jej ústupovú cestu, dostať ju do obkľúčenia a zničiť. Slovenské jednotky začali krátko po obede 22. júla delostreleckú prípravu. Následne začala útočiť slovenská pechota, pričom sa stretla s tvrdým odporom a protiútokmi nepriateľa. Tieto sa však podarilo za pomoci delostrelectva a tankov odraziť. Slovenskí vojaci po dobytí výšin západne od mesta postupovali na Lipovec. Tento vývoj však plne zodpovedal plánom sovietskeho velenia. Slovenské jednotky museli čoskoro čeliť delostreleckej paľbe, ktorá zasiahla postupujúce jednotky i zásobovacie kolóny. Aj napriek ťažkej

paľbe slovenskí vojaci rozdelení na menšie skupiny postupovali. Odpor nepriateľa však silnel. Slovenskí vojaci ho prekonávali len za podpory bojovej techniky a ich straty narastali. Navyše sa sovietsky vojaci 44. horskej streleckej divízie chystali na plánovaný protiútok, s cieľom dostať Rýchlu brigádu do obkľúčenia a zničiť ju. Začal sa krátko pred šiestou hodinou večer a slovenské jednotky sa ocitli v ťažkej situácii. Nepriateľ na nich útočil z troch strán a to s veľkou presilou, za podpory silnej delostreleckej paľby. Slovenské velenie v tejto situácii nariadilo svojim vojakom ustúpiť. Lenže kvôli predchádzajúcim ťažkým bojom boli vojaci rozptýlení a sovietskej pechote sa podarilo medzi slovenské jednotky vkliť. V tejto situácii sa hrdinsky zachovali slovenskí delostrelci. Podarilo sa im zastaviť postup nepriateľa. Generál Tkačenko tak nedosiahol splnenie svojho plánu na obkľúčenie a zničenie Rýchlej brigády. Jej hlavným silám sa podarilo ustúpiť, zaujať obranné postavenia a skonsolidovať sa. Asi 250 vojakov sa však ocitlo v obkľúčení, pričom ich mnoho padlo do zajatia. Dvesto z nich sa však dokázalo za podpory tankov z Lipovca prebiť a dostať sa do vlastných pozícií. Ostatní boli väčšinou zajatí, alebo sa rozptýlení ukrývali v okolí mesta. Prvý deň bojov sa pre Rýchlu brigádu neskončil šťastne. 68 jej vojakov padlo a 50 ich bolo zajatých. Prišla tiež o 6 tankov, 3 obrnené vozidlá a viacero nákladných aut. Táto technika bola z časti zničená, z časti opustená. Svoje ciele však nedosiahla ani sovietska strana. Nepodarilo sa im zničiť Rýchlu brigádu, ako mali v úmysle. Nemali dosť síl, aby znovu zaútočili na slovenské pozície. Väčšine slovenských vojakov, obkľúčených v Lipovci sa vďaka tomu podarilo prebiť. Zo sovietskeho zajatia sa za dramatických okolností dostala aj väčšina zajatcov. Celková situácia na fronte sa začala večer 22. júla meniť. Nemecké jednotky na iných úsekoch prerazili sovietsku obranu

a situácia Červenej armády na danom úseku sa stávala kritickou. Na druhý deň obnovili slovenské jednotky posilnené o nemecké oddiely bojové akcie. 44. horská strelecká divízia vyčerpaná bojmi predošlého dňa a ohrozovaná z krídel, za obranného boja ustupovala. Do boja sa postupne zapájali aj rozptýlení slovenskí vojaci, ktorí sa dovtedy skrývali po okolí. Spojeným slovenským a nemeckým silám sa podarilo oddiely Červenej armády z priestoru Lipovca vytlačiť. Samotné mesto obsadila nemecká 295. pešia divízia.

Bitkou pri Lipovci sa neskončil len bojový krst Rýchlej brigády, ale v podstate aj jej existencia. Na základe operačného rozkazu č. 7 generála Čatloša sa 25. júla 1941 stala

súčasťou formujúcej sa Rýchlej divízie. Boje pri Lipovci boli síce v rámci operácií nemeckých a spojeneckých vojsk v oblasti Umane pomerne bezvýznamnou epizódou, pre Slovákov mali však veľký význam. Počas existencie prvej Slovenskej republiky bola bitka pri Lipovci považovaná za začiatok novej slovenskej tradície. Pohľady na jej výsledok boli však rozdielne. Generál Čatloš považoval jej výsledok za prehru a vinil z nej plukovníka Pilfouska. Tento však len plnil rozkazy nemeckého generála Kublera, takže časť zodpovednosti leží aj na ňom. Plukovník Pilfousek sa však dopustil vážnej chyby, keď sa do boja pustil bez overenia nemeckých informácií. Celkovo však možno povedať, že bitka pri Lipovci sa skončila nerozhodne.

Sovietska ani slovenská strana totiž nedokázala naplniť svoje plány. Na celkovú situáciu a zničenie sovietskej 12. armády by nemalo vplyv ani plánované zničenie Rýchlej brigády. Jej odpor a obete však významnou mierou pomohli nemeckému 49. horskému zboru. Ten by v prípade uskutočnenia plánovaného sovietskeho protiútoku utrpel ťažké straty a dostal by sa do zložitej situácie. Takže obete slovenskej armády neboli z vojenského hľadiska márne. Celkovo v bitke pri Lipovci padlo 75 slovenských vojakov, vrátane 7 dôstojníkov, 167 ich bolo ranených, z toho 9 dôstojníkov. Z pôvodne 50 zajatcov sa 27 vojakom podarilo utiecť a vrátiť sa k vlastným jednotkám, 4 pri pokuse o útek zahynuli. 19 vojakov, z toho jeden dôstojník ostalo v zajatí. Pomerne vysoký počet mŕtvych a ranených dôstojníkov vzhľadom k celkovým stratám svedčí o tom, že svojich vojakov viedli priamo v boji. Straty sovietskej 44. horskej streleckej divízie boli odhadnuté na viac ako 700 padlých a asi 1 000 ranených. Slovenskí vojaci zajali viac ako 150 vojakov a minimálne jedného dôstojníka. Slovenských vojakov po tejto bitke ocenilo nemecké velenie odovzdaním 50 Železných krížov druhej triedy. Generál Čatloš, ako minister národnej obrany, vyznamenal 95 príslušníkov Rýchlej brigády vyznamenaním Za hrdinstvo 2. a 3. stupňa.

Bitka pri Lipovci mala tiež veľký význam pre slovenskú armádu ako celok. Aj keď za ne zaplatila vysokú cenu, získali jej dôstojníci a vojaci cenné bojové skúsenosti, ktoré využili v ďalšom priebehu svojho východného ťaženia, počas ktorého pokorili vrcholy Kaukazu. Počínali si spôsobom, ktorý viedol nemeckého poľného maršala Gerda von Runstedta k vyhláseniu pred americkými vyšetrovateľmi po skončení vojny: „Mal som úplnú „Armee“ Ligy národov. Velil som Rumunom, Talianom, Slovákom, Chorvátom, Nemcom. Chýbala iba (španielska) Modrá divízia a Francúzi, inak som mal všetko. Aj

Fínov... Slováci boli veľmi dobrí, prvotriedni, veľmi skromní, vždy na mieste.“

Na mieste tejto pamätnej bitky postavili slovenskí vojaci pamätník na počesť padlých kamarátov. Najprv iba provizórny dvojkríž z dreva neskôr nahradil kamenný pamätník, ktorý stojí pri Lipovci dodnes. Aj napriek obnovenému boľševickému panstvu. Zatiaľ čo na Slovensku doteraz nie sme schopní spravodlivo oceniť obete boja pri Lipovci, na Ukrajine do diaľky vidno pamätník, ktorý pripomína, že na tomto mieste bola preliata slovenská krv.

Slovenská vláda či iné inštitúcie oň nejavia žiadny záujem. Celé bremeno starostlivosti o tento pamätník a prilahlý cintorín, je na bedrách nadšencov, ktorí si na rozdiel od oficiálnych miest, pamiatku slovenských vojakov, čo na tom mieste položili svoje životy, vážia. Úsilie o udržanie a obnovu tohto symbolu je však finančne náročné, preto za týmto účelom prebieha zbierka. Každý, komu nie je ľahostajný stav pamiatky na padlých slovenských vojakov v Lipovci a chcel by prispieť na jeho obnovu, môže tak urobiť na číslo bankového účtu - SK 7711000000002940022073 Tatra Banka.

Čo chceme čitateľom ponúknuť v tejto novej pravidelnej rubrike? Predovšetkým možnosť väčšej interakcie s myšlienkami, ktoré v Reconquiste dostávajú priestor. Našou snahou bude osloviť zaujímavých ľudí, ktorí budú ochotní sa s vami podeliť o svoj názor. S ideami tzv. Novej Pravice (Nouvelle Droite) a niektorých ďalších moderných hnutí, sa slovenský čitateľ stretáva skôr sporadicky. V úvahách o budúcnosti národa, krajiny, aj kontinentu však majú čo ponúknuť a preto si myslíme, že dozrel čas dopriať im adekvátny priestor. Nová Pravica, avantgardné pravicové hnutie okolo francúzskych intelektuálov Alaina De Benoista a Guillaume Fayeho, prikladala vzdelávaniu veľký význam a preto vznikol pojem metapolitika. Rovnako ako my, jeho obsah považovali za jediný účinný liek proti mizernej úrovni politického a kultúrneho vedomia, absencii argumentačného zázemia a pokrivenému kritickému mysleniu. V boji proti neomarxizmu svojej doby boli relevantnou a pomerne úspešnou intelektuálnou alternatívou. Keďže prvá línia domácich „národovcov“ týmito nedostatkami žalostne trpí aj dnes, voľba otázky bola jasná.

Establišment v spoločnosti cielene vytvára potrebu o všetkom diskutovať a zaradiť sa. Ľudia holdujúci materialistickému spôsobu života sú totiž vďačným adresátom vopred pripravených názorov, ktoré dokážu spoľahlivo hlásať. Je preto metapolitika to, čo dnes Európanom chýba a o čom dnes musia diskutovať? Môže byť práve metapolitika identity a kultúry národov základom renesancie, ktorá vybuduje Novú Európu?

Lukáš Kopáč – občiansky aktivista

Divide et impera! Pre establišment nie je nič jednoduchšie, ako ponúknuť spoločnosti reakčný materiál a už vopred vedieť, aký bude výsledok. V dnešnej dobe dekadencie, morálneho národného úpadku je mať vlastný názor výsadou silnejších. Pre väčšinu ľudí je jednoduchšie, pokiaľ sa priklonia k všeobecne zaužívanej pravde, respektíve teórii. Kritické

myslenie je systematicky potláčané a v dobe nekontrolovateľného konzumu a materializmu doslova nežiaduce. Žijeme naozaj v čudnej dobe. Takmer všetky politické režimy sa vyznačujú jasnými mantinelmi, teda viete, čo môžete a čo nie. V demokracii sa to však dozviete v mnohých prípadoch až od vyšetrovateľa PZ, prípadne pred súdom. Je zarážajúce, že na území SR vznikli rôzne zahraničné kliky, ktoré si uzurpujú patent na pravdu a tú presadzujú bez ohľadu na platnú legislatívu a demokratické princípy. Toto sú demokrati 21. storočia, medzi ktorých bohužiaľ patria aj najvyšší štátni činitelia. Tí z vás verejne spravajú kriminálnika iba preto, že nezdíefate vopred nalinajkovaný názor na politiku, alebo históriu.

Zastrašovanie, perzekúcia, zosmiešňovanie – aj to sú dôvody, prečo ľudia mlčia a nechávajú sa unášať prúdom pohodlnosti a politickej korektnosti. Na druhej strane existuje veľká skupina ľudí, ktorá podsúvané názory establišmentu prijme bez jedinej známky politickej analýzy. Jednoducho veria týmto informáciám bez výhrad, alebo sú príliš leniví a pohodlní si informácie overovať a konfrontovať ich s každodennou realitou. V spoločnosti už dávno zavládla neskutočná sebeckosť. Individualizmus je mainstreamom prezentovaný ako jediný správny životný štýl. Aj to je dôvod, že ľudia hľadajú výlučne iba na svoj komfort a sú ochotní vykonávať výlučne aktivity smerujúce k ich prospechu. Nič iné pre nich nemá hlbší význam a preto bezhlavo konzumujú podsúvané názory.

Podobný trend, dokonca s horšími následkami pozorujeme takmer v celej, najmä tej „vyspelejšej“ Európe. Politická korektnosť a pasivita pod hrozbou perzekúcie a zosmiešňovania – to je kľúč establišmentu k definitívnemu zničenie štátov a ich národnej identity. Som rád, že pri tejto príležitosti môžem konštatovať, že národné hnutia naprieč celou Európou zaznamenávajú nárast popularity. Na druhej strane si treba uvedomiť, že niektoré

štáty sú zdecimované a okrádané o svoju identitu prostredníctvom imigrácie a ekonomického zotročovania a v tomto prípade by aj národné sily mali reagovať oveľa radikálnejšie, pokiaľ chcú zachrániť zvyšky Európy a jej kultúry. Európske národné subjekty v mnohých prípadoch konajú veľmi štandardným spôsobom bez markantnejšieho vplyvu na výsledok. V celej Európe tiež chýba nový koncept národnej osvety, ktorá je momentálne systematicky utláčaná zo strany demokratov, alebo sionistov. Duchovnú obnovu národného povedomia dosiahneme, ak sa budeme zaoberať a navrhovať nové formy politických metód a novou artikuláciou ich výkladu za cieľom dosiahnutia postupnej zmeny v sociálnom priestore a podvedomí jedincov. Obnova národného vedomia, uvedomenie si etnickej, politickej a kultúrnej identity, je len prvým krokom k obrode.

Daniel Friberg - vydavateľ a spisovateľ
(<https://arktos.com>)

Naozaj. V modernom svete sú ľudom európskeho pôvodu odopreté najzákladnejšie aspekty ich identity - ich biologická a kultúrna identita - právo na vlastnú etnicitu. Zároveň je Európa zaplavená masami z juhu, ktoré sú pevne zakorenené v ich vlastných etnokultúrnych identitách, navyše prejavujúcich sa horlivo etnocentricky. Je našou prirodzenou reakciou a zároveň našou najväčšou výzvou, aby si Európania znova uvedomili svoj pôvod a aby sa naučili opäť pevne brániť svoje pozície v rastúcom etnickom konflikte, ku ktorému Európa smeruje. A jeden z najdôležitejších nástrojov na dosiahnutie etnického prebudenia je cesta osvety, metapolitiky.

Šéfredaktor :: prop, (www.protiprudu.org)

Nemyslím si, že súčasný establišment vytvára potrebu o všetkom diskutovať. Ak by to tak bolo, veľmi by ma to potešilo. V skutočnosti

iba vytvára zdanie diskusie, pričom skutočnú diskusiu potláča a prakticky ju nahrádza monológom jediného správneho názoru, jedinej správnej ideológie, jediného správneho myslenia. Vďaka tomu sú ľudia "tlačení" do jedinej masy podobne zmýšľajúcich. Každý, kto sa od tejto masy odlišuje svojim názorom, či myšlienkou, je spomedzi "podobne zmýšľajúcich" vyobcovaný, označený za čiernu ovcu, extrémistu či fašistu a s tými sa predsa nediskutuje.

Ako si správne naznačil, obyčajný človek nerád vyčnieva a radšej preberá názory a postoje, ktoré sú mu predkladané. Samostatné myslenie je prepych, ktorý si rád odpustí, obzvlášť vo veciach, o ktorých ani netuší, že existujú - ako napríklad metapolitika. Diskutovať môžeme o veciach, o ktorých máme aspoň aké - také poňatie. Európa potrebuje najprv vzdelávanie, diskusia príde až potom. Hudobný skladateľ nebude diskutovať o svojej novej opere s človekom, ktorý v živote o žiadnej opere ani nepočul. Pritom myšlienky identitárstva a národnej kultúry nie sú také zložité a dokáže ich pochopiť snáď ktokoľvek - ak je ochotný počúvať.

Na rovinu - metapolitika identity je v Európe neodvratná záležitosť a je úplne jedno, či si ju niekto bude želať, alebo nie. Masívny prílev neeurópskych imigrantov donúti Európanov zomknúť sa. Nebude to po prvý krát, keď sa rozhašterená Európa spojí proti neeurópskej invázii. Obávam sa iba toho, akú cenu za to budeme musieť zaplatiť.

K.R.Bolton - spisovateľ, blogger a esejista
(www.kerrybolton.com)

Kultúrny boj je základom boja politického. Marxisti si uvedomili, že uspejú tým, čo sa populárne nazýva "kultúrny marxizmus", vyvinutý tzv. Frankfurtskou školou kritickej teórie. Neboli to vždy ortodoxní marxisti a Frankfurtská škola, ktorá len spojila Freuda s Marxom, bola len protipólom oficiálnej komunistickej doktríny Moskvy. Čoskoro však

pochopili, že ich podpora v ZSSR je nedostatočná, preto to skúsili v USA. Keď Hitler prevzal moc, v USA sa s podporou Rockefellerovej nadácie a pomocou amerického ministerstva zahraničných vecí definitívne presadili. Myšlienky dekonštruovania tradičnej spoločnosti, podporované obrovskými sumami peňazí, sa stali hlavným prúdom a sú dodnes bežne akceptované aj medzi "konzervatívami".

Táto kultúrna revolúcia „zľava“ začala v USA a obrátila dovtedajší svet na hlavu. V roku 1950 vykonala Frankfurtská škola pod vedením Theodora Adorna (s finančnými prosťriedkami amerického židovského kongresu) psychologickú štúdiu postojov Američanov. Tá štúdia niesla názov *The Authoritarian Personality* (Autoritárska osobnosť). Pokúšali sa na príklade "F" ("fašizmus"), dokázať, že predtým normálne postoje k rodine, rodičom, manželstvu, pohlaviu a právu, naznačovali abnormalitu a také tradičné postoje boli "genocídne".

Z tohto dôvodu sa "nová ľavica" objavila ako nástroj tzv. Big Money. Peňažná sila mala dialektickú stratégiu. Podporovala hnutie Novej ľavice, ktoré robilo vlastnú ľavicovú agendu, dokonca mierne podobnú tej "konzervatívnej". Táto dialektika založenia bola - a zostáva - ľavicová, pretože ľavicová plutokracia vidí človeka ako ekonomickú bytosť. Čokoľvek, čo „zakoreňuje“ človeka s časom a miestom, či už je to vlasť, etnikum, rodina, je prekážkou pri vytváraní homo economicus. Čo je žiaduce, je neurčitá masa humanoidov, ktorá sa môže pohybovať po svete, ako to vyžaduje ekonomika. Preto je takzvaný "alt-right" vylúčený z Facebooku, Twitteru, YouTube, Paypal, zatiaľ čo ľavica zostáva nedotknutá. Prečo sú knihy ľavice publikované veľkými vydavateľstvami, ale pravicové knihy sú zamietnuté? Prečo sú extrémne ľavicoví lektori bezpečne vo svojich pozíciách v akademickej oblasti, zatiaľ čo ktokoľvek dokonca nejasne „pravý“, je na čiernej listine?

Skutočná revolta prichádza „z prava“. „Pravica“ sa totiž vracia k predkapitalistickému pôvodu, a preto je to „revolúcia“ v doslovnom zmysle. Predkapitalistické zriadenie bol „organický štát“, ktorý Marx opísal ako „reakcionistický“ (Komunistický manifest), pretože zastavil a obrátil „triedny boj“. Vyriešil „odcudzenie“ individualistického kapitalizmu, pričom odmietol triedy marxizmu „etickým socializmom“.

Duch vzbury v mládeži, ktorý sa počas 60. rokov minulého storočia presmeroval, si znova uvedomuje, že ho čaká misia. Revoltou proti zradám a bláznovstvu tejto generácie sa opäť vráti ku koreňom skutočnej revolúcie, ktorá vírila medzi mladými ľuďmi pred druhou svetovou vojnou. Často sa tiež nazýva Generácia identity, ako protiklad k falošnej novej ľavicovej spojenej s rokom „68“.

Táto „skutočná pravica“ vie, že politické strany nie sú dostatočné. Konzervatívci sa radujú zo šírenia „populistických strán“ založených na obmedzení prísťahovalectva v USA a v Európe, ale čo by sa stalo keby sme sa náhodou zbavili všetkých prísťahovalcov? Úžeru by to neodstránilo. Plutokraciu by to tiež neodstránilo. Hollywood, MTV, Madison Avenue, MacDonald's, Coca Cola, potraty, rozvody, drogová závislosť, NATO, Soros, Zuckerberg ... Biely svet sála upadajúci do záhuby. Úlohou je najprv zmena vedomia, potom očistenie tejto žumpy; kultúrna revolúcia obnovujúca tradičné, trvalé základy.

Bc. Pavel J. Hejátko (básnik, pesničkár, fotograf, glosátor, spisovateľ, prekladateľ, filozof, performer)

Tohle je obecně velmi zajímavá, žel bohu též velmi záludná otázka. Osobně se metapolitikou zabývám už nějakých pět let, kdy se ji ať již přímo, či jak se říká u nás v „Čekii“ i mezi řádky snažím implementovat do mých písní, básní, glos, performancí a popravdě zatím žádný dramatický vliv na ty, na něž by měly být primárně tyto záležitosti cíleny,

necítím a nevnímám. Řeknu to jinak. Dnešní mládež je ve své pseudorebelii vůči systému, rodičům, či jakýmkoli autoritám paradoxně ta nejpokornější za posledních cca 200 let. Je to způsobeno souhrnem mnoha faktorů, ale tím nejdominantnějším bude devalvace volnosti. Nejsou žádná tabu a ta, která ještě ano, čekají na své „mesiáše“, kteří si na jejich odtabuizování udělají jméno a kariéru. Pak je tu ještě nezanedbatelný fakt, že přestože se za posledních 10 let počet vysokoškolsky vzdělaných lidí skoro ztrojnásobil, o jejich skutečné inteligenci a především morálce, která by měla být nedílnou součástí každého učence, tu nemůže být řeč už ani náhodou. Jakékoli systémové školství si připravuje své budoucí roboty a učivo, které se studenti učí nazpaměť a jehož pravdivost je natolik diskutabilní, vezmeme-li v potaz, že se na základě třeba jen historických, či astronomických objevů jen za posledních třeba 50 let přepsala takřka polovina učebnic a to je jen zlomek z těchto dvou oborů, nemůžeme po nich chtít zázraky. Tento systém je sofistikovaný, protože mladým dává pocit všemocnosti. A ti mu za to slouží do roztrhání těla a ještě dobrovolně jsou ochotni se za něj bít. To je úsměvné i k pláči zároveň. Fenomémem pak zůstává, jak z tohoto „Faustova syndromu“ bez újmy ven.. Obávám se, že dokud bude alespoň iluzorně vytvořen onen dosavadní pocit hojnosti a celospolečenské spokojenosti, žádná dramatická změna nenastane. Ale pokud se podíváte do minulosti, žádná revoluce nezačala jak se říká „napřímo“. Vždy začala oklikou, ať již přes různá ekohnutí, hospodářské problémy, MIGRACI, otroctví (ekonomické i fyzické), exekucní mafiánství, zkorumpovanou justici apod. . Až nastane určitá souhra (konstelace) těch správných chyb, můžeme se dočkat kýžené změny. Neméně děsivým fundamentem je pak otázka, zda to proběhne k lepšímu.

Jozef Benedikovič
jozef.benedikovic@reconquista.sk

CORVUS CORAX - SKÁL

Beh&mokumrecords, 50:46 min, 2018, Nemecko

Na prelome tisícročí bývali Corvus Corax typickou kulisou historických festivalov a pitiek stredovekých šermiarskych skupín. Nebola to náhoda. V škatuľke medieval folk v tom čase totiž bolo miesta nadostač a oni svojmu remeslu nezostali nič dlžní. Žiara ich stúpajúcej hviezdy dnes svieti aj k takým ľuďom, ktorí bežne o podobnú muziku ani nezakopnú. Z komediantov sa tak stal akýsi pút'ový orchester zvučného mena, ktorý vie ručičky času posunúť o pekných pár storočí späť. V živej pamäti mám ešte zážitok z festivalu W.O.A, kde si ich veľkolepú šou s otvorenými očami, ale v neustálom pohybe, užívalo viac ako päťdesiat tisíc ľudí, vrátane mňa. Nebolo to však včera. Vysoko nastavenú latku akosi začali podliezať.

Nepoznáte ich? Nevadí. Predstavte si mužský súbor v historických kostýmoch, ktorý sa vlní v pravidelnom tepaní tympanov, bubnov, bubienkov a rôznych perkusii. Rytmika je jednoducho chrbtovou kosťou ich produkcie, na ktorú vedia vďaka všemožným „zabudnutým“ tradičným nástrojom vskutku exotických zvukov, bravúrne navešať melódie takmer vyhynuté. Ansábel tak v konečnom dôsledku znie možno trochu netradične, hoci k tradíciám majú veľmi blízko. Ide v ich prípade nezriedka o originálne reprodukcie známych i menej známych stredovekých piesní z germánskeho, škandinávského a keltského prostredia, plné legend, mýtických postáv, oblúd, drakov a hrdinov. Veď názvy piesní ako Hugin & Munin, Yggdrasill, alebo Ofermod, mnohé naznačujú. Autenticita by iste mohla byť terčom kritiky, no istý popularizačný potenciál im nemožno uprieť. Úspech v ich domovine je fenomén, ktorý už dlho nevedia racionálne

vysvetliť ani satyrovia Teutoburského lesa, no čosi do seba proste majú. Znejú dnes kompaktnejšie, no zároveň im trochu chýba niekdajšia živelnosť. Rezejšie piesne ešte pri zvýšenej hlasitosti rozprúdia krv v žilách, no tých je pomenej. Pozývajú hostí, skúšajú sa viesť na vlne populárnych seriálov, no podľa môjho skromného názoru by ako moreplavci nedosi-ahli vytúžený breh.

Únava materiálu? Akoby ten svoj citrón nápadov začali žmýkať márne. Bezodná studňa historických piesní nevyschne zo dňa na deň, no dať im priliehavý šat a zároveň vštepiť čosi svojrázne, pre CC už nie je také jednoduché, ako kedysi. Intímnejšie a vernejšie odkazu z minulosti boli podľa mojich uší určite kultové nahrávky z rokov deväťdesiatych. Magické divadlo Cantus Buranus je ešte svetlou výnimkou.

Jozef Benedikovič

jozef.benedikovic@reconquista.sk

EURÓPSKY FRONT SOLIDARITY PRE KOSOVO

Medzinárodná iniciatíva na pomoc kosovským Srbom

Drahí čitatelia Reconquisty! Rozhodli sme sa, že vás budeme pravidelne informovať o zaujímavých projektoch a internetových portáloch, ktoré stoja za pozornosť. Jedným z prvých projektov, ktoré vám chceme predstaviť, je Európsky front solidarity pre Kosovo (EFSK), ktorého cieľom je pomáhať Srbom žijúcim v nezákonne odtrhnutých srbských provinciách Kosovo a Metochia a informovať o ich osude. Slovenskú sekciu tohto medzinárodného projektu tvoria hlavne aktivisti zo Slovenskej pospolitosti a občianskeho združenia Mea Patria, ktorí každoročne organizujú zbierky na pomoc pre utláčaných Srbov.

Členovia EFSK po ukončení zbierky vždy osobne absolvujú misie, na ktorých navštevujú srbské rodiny, školy a škôlky a tie materiálne aj finančne podporujú. Takýchto misií sa pravidelne zúčastňujú aktivisti z Talianska, Nemecka, Poľska, či Českej republiky a Slovenska. Dovoľme ale slovenskej sekcii EFSK, aby o svojej činnosti prezradili viac.

“Prvé aktivity iniciatívy Európskeho frontu solidarity pre Kosovo (EFSK) sa datujú do roku 2013. Vtedy sa táto v rámci Európy sformovala a uskutočnila sa prvá organizovaná misia do Kosova. EFSK je medzinárodný projekt, združujúci ľudí z celej Európy, ktorí nesúhlasia s násilnou zmenou srbských hraníc pomocou vojenskej agresie NATO, vydieraním a porušovaním medzinárodného práva. Misií a aktivít EFSK sa zúčastňujú národovci z Talianska, Nemecka, Poľska, Českej republiky a Slovenska. EFSK si kladie za cieľ upo-

zornovať na nelegitímnosť bábkovej štátnosti Kosova, ktorá bola vytvorená vojenskou agresiou v záujme presadzovania vplyvu

USA a ich poslušných satelitov na Balkáne. Osvetovou činnosťou sa snažíme čeliť propagandistickému prekrúcaniu reality na násilne odtrhnutých územiach a zamlčovaniu pokračujúceho albánskeho a v určitom smere tiež islamského teroru, voči príslušníkom iných národov a etník žijúcich na území Kosova a Metochie. Slovenskí národne zmýšľajúci aktivisti už od začiatku podporovali spravodlivú srbskú vec na Kosove a Metochii. V roku 2016 sme sa svoju pomoc rozhodli zintenzívniť práve podieľaním sa na aktivitách spomínanej iniciatívy EFSK. My, slovenskí členovia EFSK, mienime touto činnosťou prejavíť nielen svoju solidaritu so slovanskými bratmi a sestrám, ale aj dopomôcť svojou troškou k náprave nemorálneho a medzinárodného práva porušujúceho stavu, zapríčineného globálnym ťažením USA a ich spojencov z NATO.”

Informácie, reportáže a články si môžete

prečítať na ich internetových stránkach. Zaujímavé sú najmä reportáže z predchádzajúcich misií, v ktorých si môžete prečítať o tom, aká potrebná je pomoc srbskému obyvateľstvu na Kosove a Metochii. Na stránke slovenskej pobočky je k zhliadnutiu i film *Ukradnuté Kosovo*, ktorý popisuje osud kosovských Srbov. I tento rok sa organizuje zbierka na ďalšiu misiu, ktorá sa uskutoční začiatkom septembra. Zbierka prebieha počas augusta. Všetky informácie bude možné získať na internetových stránkach EFSK a na FB EFSK.

Jakub Hromoslav Škrabák
jakub.skrabak@reconquista.sk

www.solidarita-kosovo.sk
www.facebook.com/EFSKslovensko
www.solidarita-kosovo.org
www.facebook.com/EFSKosovo

PYRENEJSKÍ KONDORI

Carlos Barberán, Český cestovatel, 2016/2018, 410 a 375 strán

Býva pomerne častým javom, že práve menšie vydavateľstvá prinášajú na knižný trh kvalitnú literatúru. Takú, na ktorú si veľké vydavateľstvá z toho či onoho dôvodu netrúfajú. Rozhodne opačným príkladom je malé, no veľmi aktívne vydavateľstvo Český cestovatel. Okrem cestopisnej literatúry sa venuje predovšetkým histórii vojen.

Koncom roku 2016 vydali prvý diel práce španielskeho autora Carlosa Barberána s názvom Pyrenejskí Kondori. Len pred pár týždňami k nemu pribudol netrpezlivo očakávaný druhý diel. Carlos Barberán sa pustil vo svojej práci do pálčivej témy. Rozoberá totiž španielsku občiansku vojnu z rokov 1936-1939 a to z pohľadu nacionalistickej strany, čo je v našich končinách počín doslova nevidaný. Občianska vojna v Španielsku je v česko-slovenskom prostredí pomerne slušne spracovaná, no sú to výlučne práve konflikt hodnotiace optikou ľavicového videnia sveta. Nečudo, zvykli sme si preto nazerať na účasť nacionalistov generála Franca a ich zahraničných spojencov, ako na čosi takmer výlučne negatívne a anarchisticko-komunistických republikánov vnímať ako obrancov demokracie a humanizmu. Sú to knihy, ktoré majú potenciál v mnohom nabúrať tieto vžitú stereotypy a mýty. Žiaden vojenský konflikt v histórii sa nedá

posudzovať čierno-bielo, pokiaľ sa chce autor aspoň pokúsiť o objektivitu. O španielskej občianskej vojne by to malo platiť dvojnásobne. Žiaľ opak je pravdou. Práve preto sú Barberánove knihy takým prínosom k problematike. Ako už názov napovedá, knihy mapujú letecké boje nacionalistov a ich talianskych a nemeckých spojencov proti ľavicovým republikánom a ich podporovateľom prevažne zo Stalinovho ZSSR, ale aj z Francúzska a ďalších krajín.

Zoznámte sa s ťažkými začiatkami nacionalistického letectva, ktoré sa budovalo doslova od piky. Budete sledovať akcie slávnej „modrej patrole“, na čele s najúspešnejším španielskym frankistickým stíhačom Garcíom Moratom. Oboznámime sa s pôsobením talianskej leteckej légie, ako aj s nemeckým Legiónom Condor. Kniha Pyrenejskí kondori ale skutočne nie sú len o leteckej technike, súbojoch, štatistikách a leteckých esách. Už v úvode autor uvádza na pravú mieru propagandistické

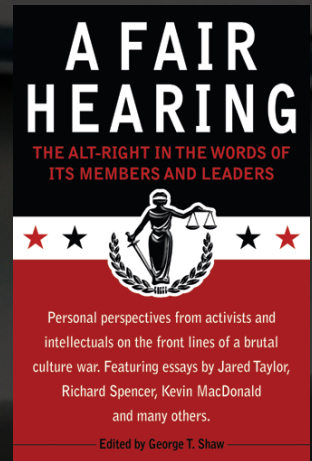
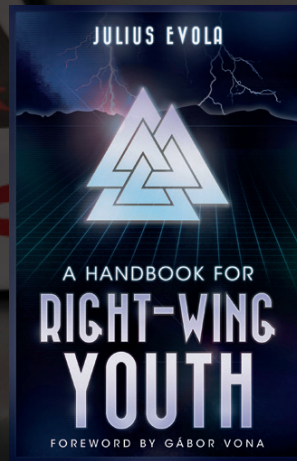
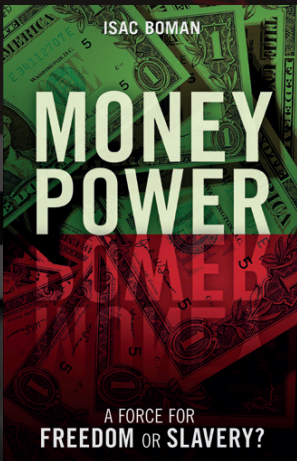
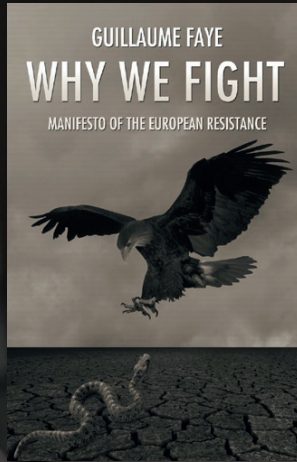
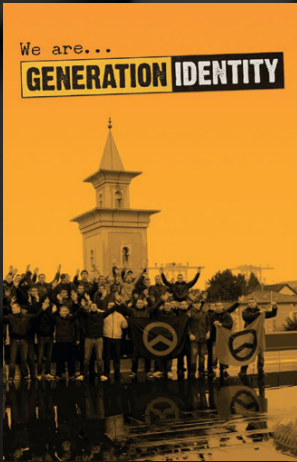
mýty o demokratickej republike proletárov. Popisuje znárodňovanie majetku, ktoré sa v mnohých prípadoch nedalo nazvať inak ako krádežou. Venuje sa aj vražednému kolotoču republikánov namierených voči politickým odporcom a vojnovým zločinom republikánov, opojených komunizmom a anarchizmom. Celý svet pozná príbeh bombardovanej Guernicy. Utrpenie tohto mesta opisali svetoví spisovatelia, či ho na maliarske plátno za slušný honorár preniesol excentrik so sympatiami ku kosáku a kladivu, Pablo Picasso. Málo kto však vie, že to boli práve republikáni, ktorí už na začiatku konfliktu vydali smernicu nariadujúcu bombardovať „neposlušné“ mestá, ktoré sa pridali k nacionalistom. Táto smernica viedla k tomu, že aj nacionalisti majú svoju „Guernicu“, len o nej takmer nikto nevie. Oboznámte sa s prípadmi až neuveriteľného

rytierskeho chovania letcov pod nacionalistickými zástavami, no aj s fanatickou brutalitou republikánov voči zajatým pilotom nepriateľa. Mnohých z vás tiež zaručene prekvapia detailné informácie o tom, ako výnosná bola pre Stalina materiálna a ľudská pomoc v španielskom zlate. Toto všetko a mnohé iné si budete môcť prečítať v dvoch dieloch Pyrenejských kondorov. Informácia na záver; vydavateľstvo koncom roku chystá tretí diel kondorov. Tento raz pôjde o príbehy bojovníkov v rámci španielskej dobrovoľníckej División Azul (Modrá divízia), ktorá pomstila sovietskmi preliatu španielsku krv, na bojiskách východného frontu po boku Wehrmachtu.

Peter Legény
peter.legeny@reconquista.sk

ARKTOS

MAKING ANTI-GLOBALISM GLOBAL SINCE 2009

FIND MORE BOOKS AT
WWW.ARKTOS.COM/SHOP

**KALENDÁRIUM (2) / ÚVODNÍK (3) / HODŽOVA STREDOEURÓPSKA FE-
DERÁCIA (4) / PRAVDA, LÁSKA, LOŽ A MANIPULÁCIA (ROZHOVOR S Ľ.
HUĐOM 2) (8) / MESTO, KTORÉ SA ZBAVILO POLITIKOV (14) / BOLŠE-
VICKO-KAPITALISTICKÝ ZÁZRAK (17) / ODPÚTAVANIE SA OD ŠTÁTU
(21) / Kladivo na čarodejnice (25) / LIPOVEC (30) / PANORAMA-
TIKON (34) / CORVUS CORAX-SKÁL (38) / EURÓPSKY FRONT SOLIDA-
RITY PRE KOSOVO (39) / PYRENEJSKÍ KONDORI (41)**

redakcia@reconquista.sk
www.reconquista.sk